Romaccini 17, 16

7

Acidini (Michaelis)

Epistolae

dal 1486 al 1508

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE

I

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE

1°

Ant.° Aciario Jurisperito clarissimo Leonardus Baldeus

S. P. D.

Admanus forte fortuna mihi Jurisperite clarissime cum venisset epistola quedam Michaelis illius sacerdotis tui Divini pris: ejusdem non solum Aciariorum familiæ, sed universæ Pisæ, ac sæculi illius splendor extitit, atq decus: (Nam et moribus vitæ sanctitate, ac linguæ tum Græcæ, tum latinæ eruditione prope cunctis suæ ætatis longissime præcellu-
it) ejusque precium me factum speraui, si tibi viri memoriam, negligentia cuius nescio, non tui prorsus extincta, sed (ut ita dicam) jacere, ac prope dicere moriturum, cu
pisses. Ades igitur, cuius partes esse no ambigo, und tibi gloriæ no mediocris accessio (quæ ipse ea ipse satis
clarus es) fieri possit, nomen, et famam tuis no solum no, sed (quod in te est) immortalitate donare, si
bellum mitto. Parvum quidem opusculum est, sed ita (me in-
dice docti, gravissimisq sententijs ornatum, et tota suavitate, elegantiaq lectore refertum, ut et tibi ipsi
jucundissimum, nec quimis ingrati omnino Lectori, (si
no imprimendum curaueris, uti desidero profecto nihil)

futurũ sperẽ. sed qa solis ipsa clariora luce sit, ut
satis lẽc intueri possit, quo temeritatis, quã absonno
quãm gmicimꝰ, notã effugiã, nõ ero cõmendãdo posteri-
oribꝰ. vale, et me ut amas ama.

In Nicolaellis Aciarij Epistolas Epigramma

Sermonis Latij vis nosse volumine parvo,
Ceu cuncta in lucẽ quę dedit ille parẽs!
Accipe quę nobis Aciarius edidit ore
Pene Diuino candidiora nive.
Hîc lector, hîc grauitas, hîc facundia, iure
Expressũ dicas ut Ciceronis opus.
Sed quid agd tenebras solẽ illustrare tenebras?
Accipe queso librũ, perlege lector, habes.

Dyalogus Michaellis Acciarij Vtianēsis

Quis illic ostium? Mitte ualuas, heus quisqs es uersa clauē: Pergin pulsare? Insanis: quicūq; si es, edico tibi, ostio parcas, ut scapulis parcas tuis. Ecce rursū furit: quid cesso ostendere ia illi qđ piculi siet horem pturbatū irritare? Excepta modo, si uis pugnis hisce meis exoriex. Amj. ah michael: quis te furor i amicū agit? Mi. o salue amice. Precor ueniam: siqđ preter more, et pter amicitię lege in te profuj. Amj. quid aij: nihil istac opus uenia: qn nec me noras, et ego fusibundus aliud agente obturbabā: sed die age: quid meditarij. Mj. quid? Crumnas meas? Praetexea nihil. Am. Nihil ne? ne nega, per rimas .n. te ia diū ob suo. Mj. quā diū in scalis? credo. Am. Vix dū cubiculū ingressus adhuc eras (nā ēforo te pperante subsq̄r): et quo arrepto calamo, nescio quid subito cōmentātem exploro. Mi. Ergo, et amico, et exploratorj nihil later qđ pōt. Ego amice suauissime presentes mores, et vrs

indignitate stoma chatij aliquid in morej medj=
tabar, Christianuj, et Sacerdos. Am. Ego de uo lun=
tate laudo, opam, et labore nó probo. Mi. cur nó?
quejo. Am. Nempe qd post Horatiu, Juuenale,
Persiú melius taceres: nã si scribas multos qdem
legas, et quid illi nó fecerut tuminuj efficias.
Itaq; fraterculis iò dede negotij, qui, et ilia sibj
clamitando rumpunt auresq; tundendo oiùm nihil
unq; promouent; quos tu ois, istic ubi cubis
tibj infensos reddes, ita animorq; salutẽ morq;
censurã sibj iã pridẽ uendicant. Mich. Bene
mones, malo mihi, rẽ ee cũ Lupis, q cũ fratrib;
istij ita rabidi ferunt, in quos ddcrunt. quarè
tibi iã pareo, ut lib: et res alias agamuj. Am.
Miror q solus, ubi discipulus? misistin forte
manu studia detractante ff bacchanaliã. Mj.
Quid credis? Am. Ego sanè adduci nó possú, ut
preter more cõmiseris, sed quid abste cogor suspi=
carj? Mic. Recte huiusmodi sentij idq; rela bor

quo prius intenderā. Is nāq; musas nunc odit, nō
q; manu miseriā, uerū quia foediſſimi socij, et
uitia urgent adolescentē q3 ſollicitant, mihi
atq; Muſis infensū reddunt. Am. Verū profectō
uulgo q̄ dici ſolet, Rē a' uerbis longē diſtare.
Audiui-n. sepius fando (ut fit) cū laudibus
ī celū efferri, oīa bona dici, et nunc (ut uideo)
umbre corpus effingi: Nimirū prudentis eſt
rem propius cognoscere, priusq; uerbis alicuius
accedat: Nā ego q̄ miraꝝ ſatis nō poſſem, ſi
integer atq; impolitus in colluuię tanta
uitiorū ſublimis extaret. Vidi-n. sepe freque=
tē illū inter cateruas paticorū turpiſſimas
ſ urbē, per lebubra concurſare ceruice
elata, capitare conſilia, una geſtire ridere:
et alia complura facere, quę oīa lenitatis
improbitatisq; ſigna haut leuia erant. Sic
cogitabā, miror hercle, ſi cū talib; conflic=
tetur, poſſe iā ſine naufragio ut ſpectura

inde aliq̃ prorsus emergere. Nã haud
uerisimile id quidẽ ẽ, cẽrẽ ætate ad uitia
nõ flecti. cũ presertim, hois ingenium sit ad
malũ, q̃ ad bonũ procliuius: medius fidius: q̃
in hoc indoles pollicet, nõ prestabit, et que
omnium sunt in ore, nunc laudes uerear
ia sordescat. O patrẽ infelicẽ, qui cũ domo
procul honeste absit, ut filio diuitias, et
honores paret, in eu hic tn euadat, qui eo
parta profundere, et familię claritate obscu-
rare, titulisq̃ paterniis, notã aliquam turpiter
affigere, ualeat. Verò uerius est illius sapiẽ-
tis uerbũ, oĩs Pater stultus, q̃ ipsũ, et filij
cognoscut huiusmodi nanq̃ pr̃ probẽ filiũm
continentẽ, uerecunde, atq̃ studiose agere
nunc censet, et falsus tandẽ, patri credit,
meliorẽ filiũ nulli contigisse. O curas, et spem
hoĩum inane, q̃ facile fallimur, nrĩs seducimur
hec mecũ quotiens occurebat, et ipsa mihi

incidit suspicio: si dicat nunc aliquis: quid istuc ad tē? Nihil sane nisi q̄ moueor iniu
riis suisq̄ omnib⁹ beneeupiens simil⁹q̄ etiam
credo te postea uehementer angi: q̄ studia
contemnat et uiuendi ratione nulla tene-
at. Mich. istuc ipsu, quid n. inficias, cam, ue-
ritas ultro se offert, nihil iam pridē profe-
cit, si horteris. Cras inqt hoc fiet, sic sua-
nō tibi die donat, ita à preceptor ad turpes
socios, à musis, ad cynedos, à labore, ad libidi-
nem defluxit: nā quid tibi id dico q̄d sine
dolore fateri nō possu q̄ turpes cętus, q̄ famosa
conciliabula frequentet. Immo faxo id amice
audias indignū facinus, siue fora is, siue
potius lustra tenet, nō nisi ad multā nocte
domū reuerse pedē nouit, itaq̄ lectionem
contemnit. quod si meam, et eā studijs fortē
In gratiā redijt, statim libido insurgit socios
atq̄ ecce iā nunc ille, nunc alius cynedus,

modo ille predico, nō alius proiectioris etatis,
pulsant, euocant, in aurē musitant literas
dant, abit hora, a lectione conuellit: nullius
fortunę homo, nullius etatis, nō sibi notus cū
habet omnib⁹ negocii gerit. Librarius atramentū, et
libellos: sutor caligas, credo calceos, solearq⁹
mittit, crumenā hic sericā, argenteamq⁹ ornat,
Ille ab usq⁹ roma cultellos, unguenta alius, mani-
busq⁹ thecas mittit: et ne singula prosequar
millena id genus munuscula admittit ille:
qualia ab amatorculis, ebatamitis, pueris, siue
meretricibus extorquere solent, plenas arcas, do-
mūq⁹ plenā hēt, dias officina uel tabernam
totius rei⁹ Venalitiā constipatā: cū simē egredior,
libris iacit, accurrit, ornaria, aperit explicat
replicat⁹ singula, intuet⁹, ut facit, tractat. Totus
denig⁹ in illis librorū⁹ obtutus. quid? sericarij, Tabella-
rij, Aurifices, Numularij, Tonsores q⁹, Aromatarij,
sartores, Institores q⁹ gregatim omnes uiros uuunt

eūq; oes imprudenter querunt, quiet ad publicas ædes,
ad curia, magistratūq; cōfluere, ita confertim, tur ma-
timq; conuerrunt. Am. Vera quid audio? Mich. Itaq;
o amice tanta lenitate, tam in audita petulātia,
tam sinistros mores in ferre no possis, cū max.
spes nulla sit posse amplius ad salute conuerti
hoc malum: Nullus nanq; pudor ut̄q, nullus rubor
apparet, frons attrita fijt. Am. O, sceluj. Mich. si
castiges parebit uli⁹i, obstruit aures, auertit oculos,
despicit, obaudit, licet clamites, et mare celo con-
fundas, tā q̄ scopulus fixus Immobiliq; stat, uel
vrente iurgia, atq; medica regerit. Am. O miseri
adolescente, nā actū ē, sicdē uera predicas. Vt n.
egrotus negt conualescere, q salubre medici vene-
nū expuit, ita cū precepta adolescentia detrectat.
Mich. Vnde fit ut ixatus mihi semp nouo sollicitudine
pressus, dolori succumbā, et negtica liber ne pulsā
quide temporis impune mihi. Am. Te miserū, quid
hic stas, quid integerrimo hoc ex gastulo movām
strages? quid hesitas? nō te pudet infelix! qui es

miseriarū processeris, ut ex hoc uisco regustinare nō queas: Age Michael extrica ia te, rupe mores, et uincula, neq; catenā trahas, pande sinus, fuge litus auarū, fuge imperiū, atq; regulū istū heres adsue. eue tibi: Lucri, uel honoris accessio. en lacernas quid attritas? die quot in locellis nummi? Mich. nulli. Am. quotus discubis, Mich. extremus. Am. Prob sume pater an humana contemnis? quamdiu hic? Mich. Ariemini. Am. prob Iuppiter, quis celsas? quis fulme tenes? cui ingratitudine, et superbiam nō domas? an spectas celd ut scandat? falleris. Non n. medis ut antigtas celd iam petent, sed in templa ruent, in bonos, in Iuctor, in sceos Viros, in agnos lupi: sed tu infelix exuta modo te, ne diuturnis exuta, in hoc luto ta turpi tu situte cōtabescere, an canos spectas? ut seis fœlos mutant mulpes nō mores, adeon esse demens, ut hunc autillos mores putes alios indutuos. quis nā tygres

ung cuncxyuit ~ semꝫ semiet, semꝫ cede auet,
sanguineꝫ sitiet. Deinde ho ꝙ et turpissimu
sit haud quia ingnoras, musarꝫ Christiꝫ sacris
mitiatu, cet impiorꝫ no fugere, omne solu
fore (ut te quidē no latet) patria est, uagatꝫ
late uirtus, unicꝫ ipi oppida ciuitates, arces, re-
gnaꝫ tota patent, quo uictus te mouet? hois
natura paucis contenta ē. Vescebant olim Heroes
glande fluuioꝫ potabant, quorꝫ tempora et mores,
aurea ꝓ hi bent, fuge equos canes, auiculasq alere
ꝙ homines magis multo delectat. Mich. Ita edepol
facia, gn prudenter, et ꝓ amice mones, Am. At
ꝓprimu, no uerbꝫ facto opus est. Mich. Ja facia.
Am. Expedi te ing ociu. S3 mane: quid tibi noctur-
na mult, et domestica hec conuersatio? Mich.
quid? quid colloqui sumus, haud sane quicq aliud?
Amj. quid obrē. Mich. Studiosus, amicitiꝫ, scilicet disci-
pulus tui meus, cena celebrat illu Lecet
an non! Amj. socijs ne! Mich. socijs inq, tu fortune
tu etatis promiscue. Amj. hoc multus (ut uid es) recu-
desit

hec mixtoria sunt flagitiorum, et libidinum se-
mina: Nam se ut satis superq; vino ingurgitarint,
ferculisq; ad satietatem expleuerint, ibi temulenti
uicibus certant vivant, turpia locuntur, plurimus
intima sua scalpunt, et amplexantur, uicissim
se suauia figunt, latibula querunt, aut prata
Veneris, pars quota transigitur, sic nobiles Verres,
et catilinas euadat, sic plures, leges et iura
contemnit: quibus precibus, prouinciales lemures
uel nulla causa populantur, et spoliant, ciuibus
suis, et patriæ cede at q incendia moliunt, 53
illi deum leges, et iura contemnat qñ eos propriæ
pena manet: neq; ullo potenti, cruciatu dolo de-
clinare, nulla ui depellere, nullis precibus uenia
impetrare. causa dicenda erit apud rostra illa,
horrenda ubi inconcussi, inexorabiles, Judices
sedent, qui nec pecunia ullo, nec prece frangentur,
Itaq; Baccho, et Veneri studeat Ventri atq;
gulæ indulgeat libidini diuina ola atq; humana
contemnant. Esto illi ut libet, nos uero

hinc id̄ faceſsamus: nā q̄ puto te libenter hanc
turbā effugere, nobiscū cenabis, sed incandido
tñ causape, candida ola, et presertī amici ani=
habebis. Mich. satē cui ita contingant, nel'
opes mihi Jure contemnet. Ego sanè, et gaudium
libenter eludo, et scio apud te Viros ꝓsepe
Doctos conuiuari, te sequor: Amj. Venij oport=
tune: nā uix et alter eruditissimus meū grat
qui amicus sūmus ē tibi, et tecum ꝓfuerē
lętabit. Mich. Jam gaudeo, te sequor eamus. Finis

M. Acciarius Philippo Valorio ciui flor^no. S.D.

Receptō ex aduersa valitudine, et gi tporis gra=
mano properaui florentiā tū officij mej cā cui ogīe
inuitus nimiū defuisse videbar, tum desideriō vide=
di tui: quē etsi diē ingnorabamus, tñ ad Pontifice
id ire legatū patebat. quū i Patriā aceitus pū=
cio fratris contendi. Reuersus igr post digressum
tuū nudius quartus, inuenijam, nō te modo, sed Dant?
et discipulo uacare: eū cum te ēe comitatū me lateret.
Perculsus illico sū, ī certū quorsū euaderes qui, et discī=
pulū abduxisse, et mandatū mihi dom̄ nullū relīquēs.

Ad hęc nō minus hoc etiā sollicitabar: q̄ nisi ad hunc
hinc attigerā, fecisti te aliū filiū p̄ceptorē q̄siuisse:
quod cū me fugeret, quorsū illa tenderet, consilium mihi
fuit nō tacere, verū ipsa tibi multus aperire, ut quod
mentis tuæ est q̄ trās sanè cognoscerē. Rogo ergo te
atq; precor, ut animū, qua humanitate tibi mihitū
indies significes q̄ nuncia sis apōte, Bart.m abiturus,
aut missurus paulo post, nē et, mihi ut alteri doce-
dū traditurus. quid me demū, fecere uelis, morari ne
illū, an potius abire uelis. Ego. n. q̄q̄ coniux tua mox
hylarisc- excepit, tū erubescis uersari hęc anima.
quid sine discipulo hīc ocior, nō ne accusare iure
me possum, q̄ statim sub eius discessū, quasi laborem
euitans, ad ocium festinauerim, nō ne doctorē sibi
aliū inuenerim, et huiusmodi multa, quib⁹ ne hęc nōte-
angor. Tris igit tuis opē feras, fingasq; semel, quo,
(ut aiūt) sim uela daturus. Ego autē utra mihi
tu agendū erit nō cunctabo, strenuēq; quę iubebis
colo, semp libentissime parebo. Vale

Mich. Acciarius Phil. Valori. S.D.

Dedi mandato Niccolaj Valoris trās tuas, Marsilio ficino,
qui cū aduersa ualitudine die iā decimo labora-
uisset me legere, quib⁹ ab eo attentissime auditis co-
gnito desiderio tuo, iā et amplitate illarū allectus
et nrīs de uerbis, quę apud eū facimus, tū de bona

valoris uoluntate ergatē, tū de bonitate doctrinaq;
sua p̄motus, significauit pluribus, si quid p̄catrici
opus quer̄j habuisset, id ultro tibi, et libentissime missurū
rogauit itaq; cui ipse ꝑ egritudinē nō p̄sset, ut suo
nōe ad tē lras dare, significareq; huiusmodi p̄catri-
cis libri, quē id diu a georgio Medico, cibi cōmodati
id reddidisse, se quide diu, et multū ꝑlegisse,
nt tāq; to in eo uersando, opā et acute legēdo.
studiū posuisse, sēd ī uenisse plurima nullius fere
momēti, nugisq; similima, quē nō utilia inerant
et lectione digna: ea in libros: quos ipse de uita
composita transtulisse, reliqua uō aut frīola
et uana, aut et christiana religione damnata
religssq;. Dehortat' itaq; fe ticinus ne abeiusmodi
lectione: inqua plurimū Laboris utilitatisq;
nō par̄ inueniturus. quū ꝑsertim quę ꝑ eos ipsos
ope alienius usus, fronderis sūt, eadē singula
fortasse melius cōmendatiusq; certe breuius lega
tur, in illo ipso libro, quē deuita inscripsit, quem
quide sidiligentissime uolueris, nihil aut a ꝑcatrice
illo, aut ab alio scriptore aliquo desideraturū, quod
eā rē, quā maxime queris facere possit. qui n. res
genere antea scripsere explicauerūt multa illi qdē:

que fieimus hic noster nouissime collegit, & manipulū
quasi Vnū ocia colligauit. Vale

M. Accūr. Phj: valorj. S. D.

Si dictū, aut factū olim ullū extaret quo cōscius vrs
offenderim, alienationē animi tui facile patiar
sperans, quod mihi equo animo. At cū rerū ingnarus otiū
ceteraq, ate, quem patronū mihi omnib⁹ rebus, du-
ce fecerā, angor, cruciorq, die noctuq, quid n.
peccauj? qd mentē mihi tuā celare debeas. Nico-
lao q, fratri clanculū mandare, ut preceptore
filio alterū quirat. Neq, quid mihi ingenium
maxime deceat, declaraſſi mihj; quid esset quo
tibi off.m op.a q, mea nō faceret satis? forsitā di-
uino cultui addictus! ceteris negocijs impeditus
videbar tibi: docendo nō sufficere. Atq, Bart.
post q me domū a scenis recepam, cor semp lecto
mora faciebat. quod si prima luce mihi excitatus
surrexisset, equidē nō dubitasse Lauroq, q, cura
et impedimenta reliqua dimittere. Vt nō q, temporis
officiis lectionis nō deesse. Cur at nō exclamabam?
Ne. S. matrē ledere cuiq, mihi et studijs hanc
inferri nō dere. Off.o fortasse puer morigq, deera:

hoc nē. hoc eḡdē fatebor. Multa Deo corrigenda
erant, quę minus ingenue, sz tamē fuenilit
fiebant, quę impune sibi fieri sinebant, qñ
p vxore mihi tuā cęnsura ipa mors, libera
nō fuit. Desinet mihi fortasse ings rotilię poetas,
aut oratos elegantia, fatebor hoc eḡdē, sed nō tñ ue
multo ēt filio tuo doctiorē docere nō possem. sz qd
sibi hęc tā multa obijcio? libuit ings ita facere, qs
uetat, nemo ingt. sed tamē reactis ipa iure q̄da
suo postulabat, (ut mihi quidē uidet) aut cōdice-
re, aut ingt mihi tuis cām afferre. quid ita facis?
Nā et ego rationis fortasse tuis acquiescerē,
aut id quod falso de me aut cōcepisti mecū
cōmutarē. Vale

Al. Acciar. P sj Valorj. S D.

Miraberis forte fortuna, q̄ tā raro scribā: et iure, et
me nōie negligentię damnabis: Ego tñ meā sic
accipias, tarditate hanc meā, nec negligentia
aut oblijone ulla prouenire. In causa sunt
negocia occupationesq tuę quibus eḡdē multo ēti-
ā fer te uexari reor. Multi p tera tuā, qui
de Pub: priuatisq rebus tecū ingt, aut nec dum
quiescūnt, de domesticis, et rebus abunde indige-
ant. Habes: n: impimis uxorē frugi, atq mu-

dente habes, et filiu, que dieb pene singulis,
et dare pr, et accipere abste brās nō ignoro.
Accedit manectus q impiger, inscribendo, et
Josinqus ite tuus; alij multi: qui nō minus
suas verb oīum curios, q amantes sui esse
videantur. Mihi igit quid relinqu?, quō ne in-
tegrū manet! Nisi q tibi pared, ne tū negligē
nomē emitote obtundendo, petulantię forte et arro-
gantię crimē incurra. Habes itaq huius meę tacitur-
nitatis cautionē. Id tm supē argumētū, signifi-
care tibi pauci, quonā nacto segerat filius tui
tuus. que qdē ut unice et ardenter amas, ita et
vehementer ad frugē (ut pax est) perrenire exoptas. Is igitur
post reditū suū (sii. n. curaui) segilla Vir-
giliana Volumina primū. que audita memorię mā-
darat, accuratissime dia recitauit. Ne forte q tibi
studiose didicerat, id ipsum ignauiter qi tunc to
temporis dedisceret. Deinceps uero Lucanū, qd
ia pridē legere cęperamus, stati arripuimus, cuiq
prosequmur diligēter, cuius idē carmina adeo me-
moriter edisce[n]da curam?. Nec minus cotidie dictatā
demore epistola excipiens, qua rōt elegantia lati-
nā redolet, Post meridiani autē horā nos Ciceronis
ipius liber excipit: q est de Oratore p[ri]mo. Cui n.

ad stilū ipsū elegantiāq; dicendā max.e conducere
arbitror, cū in eo ipso libro, Tullius de Structura Cā=
pue, et compositione. orationis agat. Hū eū uīes
intendere, hui dendare, et gī ingenij totius habenas
laxare contendo, monitus. V3. quintiliani uerba qui
ait, eū maxe proficturo, cui Cicero Valde placebit.
quod si uacat et maronis ceteram uolumina lectitanō,
cuius id septimū quasi cursū pegimus hec omnia
curandū, damusq; opam, ut is quanto tibi licet, pex
etate proficiat, et me officio, industria studioq; si
cide assuisse gaq; uideatur. Jn q.o ro fallet optimond
mea mī ingenium, q̄ est illi alioq; aere aut cois
torpescat, aut multorū consuetudine distrahat. Cui
quide ij tuorū meorū poles, Tu eū ad studia se=
pissime hortando, ut et animia otiū consuetudinē
refrenando. Vale

M. Acciarius .S. D. Philippo Valorio.

Et si nihil impētia q̄ occurrat, quod tibi cogni=
tum magnopere cupiā, mei tn mūerij esse uide
ut uel manes tibi hūc deū, ne aut hui, à quo tanto
me beneficio stant, aut mei ipsius uideat oblitus. Cū
ibi ij tibi ut auctoritate ut grā diligēnq; poterō: cur
et si facile contingat ut occasionē aliquā nan=
ciscī uelim q̄ ij mihi alij pacto profuturus.

Si modo interdū memoriæ; tenui, scribendo efficiā?
Si cui te facere uelim nemini rogo. Rogare at humanitas ipsa tua, liberalitasq; hortatur, cogit egestas.
quis ut quę nostri nō rogare solū aut precari: uerū
et hostiati mendicare sine rubore cogit. quid ita
cogar egestate pręs quiet sacerdotia habeā,
et nō mihi cū fratrib⁹ cōmune? habeo equę
fatear, sed illa ut sanctę ueneranę... quam
quam mihi ad pallii nō sufficiam, hanc
ne dū mihi, sed ut frūi mihi uenear
fortasse satis. Vnde igit Michaeli necessaria?
unde uestis? unde libri? et oēia literarii,
que oīa sic nō abunde contingent. Paulo
post cum fidei huic hoc extrema (ut
ita dicā) manu impositā, me domū receptō
abeuntē ita, quid erit, quamobrē nō conue-
nita insuaue, et intelligere? Quo
igitur te specto? humanitate tua, si fauo
aut faciūq; tibi q placeat, mihi fau-
ciens dū potes et nei aliqn uerbū hoc.
Si ci faceris, habebis tibi gratū imortaley.
quem ēte Bart.° studiū ergo illud, et diligētia
referā nō uiam studiosis inuitat, à qua re
deficetat. quod frequenter facit tibi q

mi rendas est. quod si negle-exi, videor mihi
nimis esse, Lysas nimis habeas, si eos q. ipsos,
q. hierse sibi ait, ei mediocriani noaturos.
Te hortari ea ad q. mirere ne desse: sed
ut Romens sit, Deum tyrant. Tuis at
tris pro autoritate paterna, atq. fidelitate
ac fas est, magis formate parebit. Vale

M. Accarius .S.D. Philippo Val:

No scripsi nihil ad te de bulla, quia veneficii
haud sane mihi exhibit: ac ne solui in referenda
gra, qd a me petis, nullo pacto posse confido:
Ea in agenda et dubia, ac qi nescienti habue-
rit. At ea humanitas, qua tibi ne plenissima
sit lica) eorum largiea est, tris, quas Baste
Sic lica) eorum largiea est, tris, quas Baste
proxe desisti me instes exitaverit. (Ollegi
ipse me, atq. secum sibi animi, qd ipse desi-
sti ne solui, ac q. posse agere, quas ego, atq. hes
si ne solui, ac q. posse agere, quas ego, atq. hes
si ne solui, ac q. posse agere, quas ego, atq. hes
si

ꝑ capere animus eius ꝯ accipiendo meliꝰ
meritando, cumulando illustrare possit. quo
circa fit ut ad ego, nec fortuna, nec ingenio,
aut viribus ullis ꝓstantis meritis gꝙ excellere
possit, quicq̃ mihi in tuum obsequium fuit. quod
si me cognosceꝝ, aliqua regula, ea ꝑ omnibus
indignū constituere ꝓpe me, qui a te gratis acti,
beneficiū dando accepit, qui dignus redit.
Nunc at ad refugia hec ꝺ̃ desint querela
mihi medola, (ut aiunt) prodeo. Hasta unde
vulnus accepi, a qꝫ ab humanitate magni-
ficentia Virtutem, sed confugio, qui mo
ꝓ ad magnitudine, nō ad meritū aliquis
modulū beneficia meritꝰ. Sic at faciꝫ
ꝺ̃ opimis de te publice concepta postulat fa-
ma liberalitatis, magnificentie tue, domi
ia et foris vulgatissima: qua ꝺ̃ et homun
merita superare, et ꝺ̃ accepta beneficia cumulare soles. Vis igit' meritꝰ te ꝺ̃ pie tue
aures iure amant, et reuerent. Sic tua vota,
qui te patronū protegunt, pariꝰ admirator
et clarus. Ego ne laudis laudatoꝝ longe
proximus, quis ego dē eligiqui ꝑ solu succube-
re, sed magni ꝗ optores imitatores erant. Re-
stera me ad Scet: quib⁹ tuū in⁹ et

sacerdos hom̃ modestę possit, Deũ ꝙtan optimũ maximũ precibꝰ tuis sacris rogabo ut te, coniuge, filiis, fortunis tuis integros diu incolumes seruet. Dignitate ät honore, amplitudine te augere, et cumulare nõ desinat. Vale

Philippo Valoys M. Accarius .S.D.

Quis est causę mi Patrone, cur mihi iã illi nõ accedã, quã litterissimus Astronomię Mathesis Doctor hoc modo prohibit. Nascentes morimur, finisq; ab origine pendet. Tunc et ortes, et regna fluunt, et sepius orta pereunt. Cur inq; nõ accedã cũ et i rẽ ardua parua exutus materno edita sim cum ipsa, nõ modo labore et diligentia auxerim. Vereor ni i cassũ labente consilio? ries eadem potius imminuerit. Et cũ ptẽ ętatis melioꝛe bonoꝛ q̃ndam, cõmodis iã decimo lapsa caverim, ita me gessi, ut ordo gradus ętatem consuetudine, opumq; medi nõ tã probauerint, q̃ mihi, et egeno ferre opẽ mag.e studuerint. Sed horoscopo aduersante meo (sic n. suspicaꝛi cogoꝛ) consilia conatusq; omnes (ut sic dicam) suscepti, irriti, atq; inanes redraudent-

Atq; ut tacea, cæteros, libet hunc mihi, tuj ipsius
exemplu tibj ante oculos ponere: cui n. Trieñi
atq; semestrj ia operā dederim, ut filiū tibi amicū,
id quid ia fecisse mihi videor, erudirē. Tu q dē
ut es ingenio grato, et liberali, hactenus, me sē
diligere visus es, tuis argumentis plurimis, et gra
tijs cōprobasti. Et cui Iter cæteros tam tuj
dederis, ut me huius facere tollere, haud q
effrēe possis. Cui n. et voluntas, studiū non
defuerit, fortuna tñ mihi sequissima nonnun
ca, ansa, et faultatē tibi semp subtraxit.
Et quo magis Remi satagere videris, eo et
abste longius semp abieris. Et quo igitur me
tibi magis monuisti ut diligentius ingrederē, an
prīa regione sacerdotiū usq; aliqt ca-
caturi esset nūq accidit, quam huiusmodi q
nel cogitandū foret. Ita rigent illic, itaq; ma-
lent sacerdotes ois: i quo tantū abest ut per
fortuna accesse, ut potius tot maximas, illi
gnas habeā, si mea causa ceteri ois consulit,
prodest, et arridet. Neq; n. eo fui ingenio, q ex
alioꝝ ōmodij cupidē mihi cōmodare. Et pau-
quoꝝ igit' hæc tā multa. Nec ne tibi declaren
Vicem mihi ubitatij ut dignitatij accessio fe
nulla facta ē, egregia voluntate tua, tu ame

regni, aut desiderari nō posse. Cū exantiquoꝝ
sententia plane intelligā. Nunc ores, et vigna
tuere, cū primū ex materia utery latebrīs ī
lucē dabitur. Ergo mi Valor, qđ reliquū ꝑ
me amesorco. Ꝑ.n. ita ut hactenus fecisti.
Ī hoc facere nō possū illo pacto, me, aut
agere, aut infelice iudicare. Cū domesticos
familiaresq; meos, nulla unq̄ ad egestatē, ut
ī felicitas attingere possit. Vale

M. Accōrsius, Angelo Politiano. S. D.

Si tibi togatus ī decernendo ea de meo meliꝰ ex
sanctiore cœna consilium acceptū nō ī te dimitto.
Illud hercle liberalitatis exemplū, cū plura ejusmodi
ī sinu ꝓpositura q̄ mittere cotidie exuberrimo
illi atq; ī exhaustō simus pectoris tui penu
nō ꝓpemodum ostentas. Si græcū adeō scriptorē ī latinū
enarras, q̄ acute sensū exprimis! q̄ prudenter elo-
cis! q̄ Et pure q̄ eleganter eloqueris! Tū demū
scriptor ille doctus q̄q̄, & Tū facundus tecum
ꝓmente ꝓsecit! Tū extat ingenium, tū viri-
tutes apparent. Nō.n. capis mī qđ scriptor de
genus dicat, sed admirabile dictu, qđ et dicere,
et cogitare debeat. quib; et singulis, longio-
re situ sententiarū et dictorum silentiis ꝓpemodū
mutis, crudelitate misericordia, pie, et liberaliter
effinxit, atq; oraculo certius, nec te ob, neca,

neimitj barbare loquant', sed ꝑ ipsor linguã
vestidisti. quos cũ tenere (ut ē ingenii) hũ
neget iuuent & classes, marmora ostentare: at ꝑ
adeo, miscellanea ipa testat' eorũ plane erud
tissimj opus fuit, eos (meritõ qde) elegant
et q̃ pte ipsi leguntur tot unis eodẽ ꝑ tibj mu-
nere deuixisti. Tu turme obsessj et a rebe
mutilatis, membra sumsisti, et uitã tribuisti. Tu
gi gubernator fuisti, q̃ plurimi latebant
loco procul sig̃, scopulũ indicasti; Vrbẽ studio-
se iuuentutj naufragiũ, euitarent. Cũ te cu
te audis, et legis, ns eg̃ de tuis rebus ratijs tui-
deo. Illustris ns te mea scientia, laetamur. Et re
uideat laudatione aggrediar, q̃m ꝑ rex ꝑ eorum
scientia sũma, et diuina facultate dicendi;
sint multi ita doctissimj desiderẽ in ea ipsa
uideri, ita silebo, cui n. te laudẽ? tuas cu
laudes, nisi fute. dicendo ꝺ̃ seq̃ neq̃ possit. Tua
culpa. S. g tantũ ingenii et doctrina ceteris ante
istis, ut rebꝰ tuis, ns nisi auxilio ꝺ̃ ipsam ãte
ipsa queat. Transeo uersus Situacq̃ huic haud
iccirco Italianis absimiles. Illos eo limatenos, si
flores, et fructus respicias, illi Situs facile relin
quent. Tuq̃ ꝺ̃ sylua, uim quidem amenitatis ui
xitana possit, romanaq̃ dicent. Proteres q̃,
sz mihi herodiorum aure uellit, ipse aiet,

herodianus

Ju latiũ ꝑte hoznestis scire studeatis, ita vtrãq;
romanã ciuitate omnib⁹ punctis, atq; ut perè
patrij sermonis obitu medius mitto, latinę libe-
rius loq;r. Qua ꝑterea re prudens, ob mitto, re
ultra terminũ nagĕr, teq; sẽũ uehementissime
oro. Post opiparas adeo splendidasq; dapes, quibũ,
ut iterũ accias, bollaria ꝓnas. i. epistolã ꝙdas: pq
tãq singulariũ mẽbrorũ ꝯcentus, membra qĩ sine
spu iacẽt, sẽũ denig; corpus coacte iã uiuant,
ut Academia florentina teneant tandẽ qd optat,
robustiq; audacter ĩ oĩ eruditionis genere, tem
oĩ antiqtate cõferre. Atq; Atq; adeo, si codices
et testimonia uetera de genere Graeco, Latino
barbaroq;, ut qua parte, ꝓ curatis te uerũ hẽit
ceu qĩ nihil amiserit. que libentissime lega-
rim inuitet, et ꝯlat ——— Vale

. M. Accius: Dño Alex.o Sarthio . s. D.

Accepi iã pridẽ a multis, ofa, et diligentia hu re
sanẽ diserti omniũ longe gratissimã, inprimis
J. istic Politiani preceptorij epistolas. Credo te
ꝙd alia roe adducti huiusmõi negocijs ĩcubuisse,
nisi studijs memoriq; tuti Virj celebrandq. ẽm
eo epistolã, qua ei pauci ante dies ꝙmotus
inuasiet bñ ualenti dedera, ĩ qua (ut ipse uidebs)

ex affectu discipuli illius ingenij laudes pre-
uirili explicantur. Cū paulo post naturę conce-
deret cuius ab epistolis fuerat, & ille mandaret
nō dū tū sublimē extare excripserat et ipse
preceptus morte ut volebat respondere nō potuit.
Neq; propria laude fortunę temeritāte frau-
det mīi illā ad te, ut dū studes doctissimę, ami-
cissimę, Virj nostrę eternitati cōsecrare posthij
funerj salte efibere discipuli munus qđ ipse
met uiuēs cū semel uidisset nō sibi probauit
verū et dū ego negligētius rescribere subinde
flagitauit. Accipe ergo optatā, nō facturam
Politianj manibus re officio grata. Cū ceterij
imprimenda curaueris: quamobrē verisimile
est et intex mortuos eū detrahere qđ uiuus
uoluit, sed obtinere nō potuit. Vale VIJ Idus
Octobris. M. C. C. C. C. LXXXV

M. A. Angelus Tranquillus. S.

(redo Nasonj huius, ho secum adhuc nuf ey-
ulasse uideri, ac ipsemis Augustinus et imperato
inter inmanes sarmatas. Sta et ulandi fab,
semp adductus. Extimo tandē abstinuisse re-
uocatus, repetit modo te mire si nisus gaudis es
maisse, si illud futurum erat, Cū ab limit Tyrius

ad ductus

uenia impetrasse. qui tuc ad ingressa priam,
co'iugé, et sella' nunc eo ad Trangillu et
Angelu, remeare sensit. Vale — vale

M. Acciax: Johanj Orlando fisicenti S.D.

N. Bessa' tibi: sz aliq aij: qd ita festinanti adme
redit' dica' ego quide' tnti hospitij consuetudine le-
tus affrime gaudeba'. Atq es magis, qd nr̄s Ellum
hospite', set familiare, ꝑ tua' de intelligeba'. Eram
assidue secu', alloquebar, cibu' una' capiebat, osculabar
eu et sepe consulebat et uiri sapientia', eloq'tia'
q' et religione admirabar. Cui plura. Neq. Mo-
narchu fere. i. solitudinis, amatore effecere. Odem
rumq; uitia, ia' pene oia et mundana q' ille-
cebras, tobinq; ia' actę uitę distendebat. Sic res
habebat. Ecce repente (eram ate) ade q' nit-
tumida' nrof regula' subijt, et solita ai magni-
tudine, at q' imperatoria' maiestate nos aggre-
ditur, fulminat, gallos primu, hyspanos protinus.
Tu magnu' q' Pompeiu', grauq; ind Catone, et
Senatu' deinq; a se uictu' gloriat', et clamat. Quid
facere, dubi ego utę magistru', q me et moribus
et sermone tuo melior fecerat, pietatis studijs
rehiner' cupiebat'. Huic ad q me et humilis
fasq; adierat. Tanta' maiestate'. Tanta' mentis

fortitudine admiratus, amabā in me celebā
et ueerebar. Itaq; Vir iste sacer, quietis, et reli-
gionis amator, Tumultus idē, et bellorū exēs, ut
armis pariter, et imperatoris cēderet, et nul
unquā dubitū, officio leuare, & apud nos
uix, ia honeste manēs recipere sese ad te
maluit. Vale

M. Ac. Orlando Pisanō. S.

Qui me grēcē latūq; atq; lubēs ōnes gnaros & peritos
facis tu quid amice, q̄ tm mihi tm̄ōnis, quantū
ego mihi, neq; arrogo, neq; cognosco, fallerisq; certe.
quippe fallunt amantes. quis n. scio! Na ille q̄
ot scrinioto pectoris continebā. ot et tamē
nihil erat: Illud inq; totū nihil ferme ia pe
nitus exhaustū, et q̄ primum effluxit. quare
tu uelim mecū modestius agas. cū n. extremū
nūq; pāsus et unius amiciar. cur alienos pudet
superbus & cedā? scilicet ut nouea cornicula
situ? Tu illā sceptrigēs honore titulisq; exhibe
to. quorū dē (ut alij) ci. pietate colis, et proprio
fraudare honore piaculū ē. qui tu Deū primitijs
olas presens nitimur cernas? quādoquidē uelut me
homuncionē, uix dū humi reptātē laudare facetias.
et posse tuū nō inanes, aut fucatū sed aeris
& solida fulgente laude plenos (ut sic dicā) cer-
nū ad astra feras. Vale

Mos Pythagore ne fuit, quos in disciplina accepat
quingnium eliingare. Sic. n. aiebat. Verba facit impro
re et farj ia, et discere et ad conjectus ois
emuptiar proterat. Ego id quingnium pene mutus,
et sic farj dedij, ut infans penitus, id farj nesciat
Ego mirs illi silentio, (qd satyrus inqt) trub
nantes uerba labella, preceptore docte occulto
uelut arbor euo proficiebat. Ego strepitus intus
agrestes, sive serenis, sive libris, (quos ea pride
nobis seditio fluentina diripuit) sic prorsus
dinquij reddity sd: et uix gras offerdi munus,
putet rimur inq munus, q ante nudius accepi,
id ea nullo modo significare. quippe suaue plenu,
et suaue sd dedorb atq grauc et tanta na
rietate flor circa testu et hedu, laudare id
quide ns infantij munus, sed eloquentij. Atq
hoc totu. s. q balbutire hactenus tentauj tibi acce
ptu reddit: q me ad loquendu prius Lris humanis
nisume prouocabit. Vt pueri dant crustula blan
dj doctores, elementa uelint, et discere prima. Vale.
et me ut cepisti ama ——— Deale

M. Acciarjus Magco Petro Medicj. S. D.

Studiosus grecarj Lrarj Mag. Petre Medices cu assenuare
ro, Poeta illu principe olim dilexit, poetarj Homerd
legere, occurrebat, ubi n uerba multa, horrida, aspera:

que uelut in purpura, aut et aurata ueste nõ
gestantẽ ipsũ sollicitare, atq; pungere uidere, sic
legentẽ affigerõt, et morarẽt ut ipse pulcherrimas
sentias, ut nõ paipẽ-uet dissertionẽ uerbor
preceptas abijcerẽ. Cũ eõ amicis quibusdã nris er
quidẽ eruditissimis (id quod ãne sepius effugit me)
eã lectionẽ enarrandã familiarity suscepisse. Tũ
demũ cognouj, q̃ti.s. negotij esset, cũ tanty tẽpe
tuj græca ꝓficiẽti. In multa n. sepissime icidebã
obscura, intricata, et q̃ ꝓnũ detorta uocabula-
que nõ eorũ nõ inter ꝓtationis itexꝓtarent:
sed totos q̃ dies me suspensũ haberent. Huc
et accedebat q̃ posteꝝ diligentissime illos omniũ
q̃ ar tiũ uocabulorũ ãnotatus ab Eustathio, cęteris q̃
grammaticis inuestigarã. Tanta tñ inerat materiæ
tas, Tanta difficultas, utq; adamussim ꝓgressio,
ꝓdebat, ssi tñ auditores ut intelligere nõ
ut cuperẽ nõ posset posserẽt. Tu demq;
q̃ amicitiã primũ rogare, postea uero ꝓce-
gressi instare cęperã, ut nõ Ædippũ alio
adeãs enigmata exẽtare, aut et Alexã-
drũ, q̃ nõ soluerẽ, saltẽ ut scindere nõ nolu
auderet. Collegi itaq; me, cepiq; mecũ cogitare
si qua mea posse, ut illi rẽ gratã facerem-

aliqd qi lumē accedere: quod in tanta caligine, et
dijs nā ostendēt et cort cū ceteris quoq; hac inter
habituris idē prēmōstraret. Appuli ēgo animū, nō
tā hercle ꝑficiendi spe, q̄ potius tentandi grā.
quippe ꝑficiari minime erā. ē ē arduam
multq; molē, neq; nris adhuc tatis firmis humeris
sed doctissimoꝝ uiroꝝ ingenijs, uiribq; diligentissimē. Verū cū scirē uniuscuiusq; ē tm prodee
omnib; debere, quātū uiribs prestare posset et
qd grauissimi q̄ auctores aiunt, inquibus oā usuuisse
abunde, pulchrū et magnificū esse, spacū lectoris
(quō egrē futuros nō dubito egrē nō extimatores
desiderabimur), nō tā rei, q̄ uoluntatis mē rationē
habituros. cū ꝑsertī hac ipsa ī re, nō tā ingenij
grē cā laborauerim (quō tm nō spno) q̄ ut doctissimoꝝ
uiroꝝ grecē latinēq; uiroꝝ, ad usū cōmunē si posse
excitarē. Iniecī ergo manū, nō matrī sed potius
obstetricis, aut ꝑ nutricis officio ꝑfecto. Nā nihil
egrē reperij, aut inueni, sed excerpsi, sed ornaui. Et
sic dicā inceptū dedi. Athij primū Eustathius gra-
uissimus, et fecundissimus exp̄s hanc authori deinde
ceteri. Iohānes Stobēus grammaticus, cognomēto magnus, q̄
multa copiā fecit. Politianus Preceptor meus: cuiusdē et
hoc (si quid est) cupis, ee mea referri accepta oia. Illic
n. fluuius ab altissimo fonte defluxerit. Athij ī
illij, quē apud Homerū Peleus is n. precepiens tā grā

monstra hercules inter monstra huiusmodi noca labori
ne audacter, sic et frequentissime versatur. Et
que ibi apud authores oes enodant, aperiut inter-
petrant uerba, magno labore, magna diligentia
se legi, et singula hinc, ordine redegi: negi flori
varietate ipsorum cognoscendi, cupidi, et valles,
campi montes q lustrandi, sed i prato ut insertos
uno oium colores cómode aspici, et practari
posset. Est. n. sancta eorum caritas penuria librorum
ut iisfungi, aut alteri in tota Italia regione copiosa
Nequo linguarum duodecim gnara, quib. diebus ferme
homerus doctissime una intacta reliqui, seu eam
omnium uires rationes pro loco ~~[illegible]~~ monstrauimus
quod si quod a neluti delitescentia fugitiuum ma
cipia in tanta difficultate nos fugerunt ea ut
pauca, ut nullius ferimoneti fuisse facile cognoscit
Qui aut cu puritas pte elaborasse decem huius
modi lucubrationes meas sibi gratas cum debitas
dedicare. Nam si iam loquar: q quo melius collo-
cari beneficium post: q cui magis debet? cui ob ma-
gis q tibi debeat, quod nomine nemine. quid n. ad me-
retur dignissimus eorum heres: q patronus harum omnium
de his certus optime nemenit. Cui presertim eos tui
ingenii, ea doctrina, ut nullius q tu melius posthi-
iudicare, quorum opere laborauerim, q abineque eruditi

sis ingręca leonis, et presertꝫ homerica ita uersatus
ut in ea minime profeceris, iuuges gręca latinis
cognoscit hęc Petre medicus, eo omine ut illi gꝝ proti-
ciant, gꝝ elaborata sūt. quantopere tu cuius grā illa
iā habent stum effecisti. Rogoꝫ tē regō te moneaꝫ,
qui magnus oī genere uirtutū, nō mihi magna ingę-
nij, inspiciaꝫ, ꝫ animū, ꝺ dantꝫ uires, gd efficere
possunt. qui exilibus primitijs et farre orno; aut
mola et salsa litabo: nō uerbor et Victimā sacri-
ficare gnidoꝫ ——— Vale

Ac: Mich: Antonio Caſtrano .S.P.D.

Litterę tuę aures meas adeo permulcent ut et
sine testē affiuę uerecundię cogar. Cui mihi met ira-
tus indolea, ꝺ prestare nō posse: gēt cęcus amicoꝝ
amor de me audacter minuī sꝑat et polliceatur.
Fale sępe fallunt' qui amant ut iā pridē exē-
plo pulcherrime ligiscet. Hinc felicē sępe
coniugē dicimus, nō quidē formā, speciēꝫ prę stā-
tē. Sed quę uirtus, ꝺn sensus amorū impulsa for-
mosa uideat. Hinc Andromedę fuscedinē hu-
colore Perseus placuisse, sic Albinus flaccę fe-
minę et Agnę Polypus delectat'. Stultę ne ama-
te, nihilꝰ placent, adeo sūt amantiū ęsti-
mationes. Quo maxime fit, ut ego gꝝ nō mo-
uear (et si nō mihi decipi, dulce ē) laudes. Quas

19

ime emagno (ut ai dica) dolio fundij sine ru-
bore admittere, et amplectj. Cum.n. sicâ ami-
cû te ee meû, falli te posse scio, fallerj ergo mj-
hi crede, quoties mihi i. q stulterit, et rauco
anserj tanq purissime, et suauissime uocj, clo-
rj candide, elegantq scribendj, q suauiter ca-
nendj laudê conflaj. Attamê si adulatj amicitia
penitus ignorat laudes et istas nõ ois tanq hos
inuectas, aut ingratas rejicia, cû adeo presertî
delectet, qd nõ sîl uiderj, hz ee malle quod ui-
deor. Verumtm & meû deme faciliq iudiciû
fera. Cû opinionj tuq, aliq: fides exhibent. Inte-
rea tû uerisimiliq multo. Cuiâ mihi affingj
(uti Roscius aliqs) egregia fronâ geres, et tanq
fictre uerug inter ipso natuq ptes atq uires osp-
serig. Cuiâg qd ad me attinet nõ refugio despcî,
siqd forte deme, (licet uacuus aliqd), aut calicê pul-
cherrimû, tanq detenuj, et infirmi luctu tibi
licet affingerê, sine ingenio, et oratione cõfi-
sus exercitationj grâ, mea cãm, exteriq honestâ
et laudabilê duendo reddere. Cur.n. artificij tâ
egregij manus refugiam? malimq terrenâ humoê
deluctâ ee q proculû. Tibi igitê me totû addico.
Inquacunq.n. uij formâ efficio te fingentê libentê
acgesca sensi.n. iâ te diu te inuenê iaseindolj:
Vultu.n. et oculis mihi p̃ferebas talê ai mentê, qualê

natura tande occasio protulit. Non pstaret n.
ite uereanda modestia dissimulare diutius
&b (qd Phrotheus dicis) sibi formam induere: quin
fecundissimi ingenij tui, suosq indicio prodere tui
fecit de prehensa facilitate. Itaq nd mihi prothac
eris amplius ΦΕΥΙ & 53 ΠΛΟΥΤΟΣ in'esto. cui
sit' peitoris penu tot rerū scitarū floribus, tot
& figurarū luminibus adeo refertissimū sit
ut in amicorū usū simul, & decus semper
liberalissimē pateat. Vale ——— Vale

Mich: Ac: Franc° Soderjno Cardinali Bñ. S. D.
Quod Estate superiore Bñ, scripserit aut bis tm ad
te liās dederim, nō occupationes in ca, nō negligentia
fuit. Nihil n hoc, qd me unq ab officio simouere
queat, ne id. uā. aga, qd tibi presertim placere
sentiam. 53 cur tm iudicas negligente esse,
id pacis pactis accipe. Cū Julianus die huius,
uel q festiuas ferias a'pub: lectore uacare
uetaret nimis qd de bacchante sorije et uoluptā-
ti indulgery mos inuenū, plerisq bis remissius ex-
silisse solito negligentius incubere, Ego ne teui
mendacij agere, ne te rursus qd tibi aliquo pacto
& placeret ineuitus dicere, ex prestare mihi dixi
& tenuis uti, q scribere: que tibi tam placitura
sorent. Vere ad hyemis aduentu mutatis crede

animorū affectibꝰ, ipē q° ia prōde ad studijs i
gratiam redierit, atq; iocularibus missis, studia
legi, atq; seria meditari iuuet. Visū mihi est
silentiū scribendo rumpere, Ne aut bene
agendo, apud te meritū testimonij carcat, aut
ea tu° io luptate ꝛ fruanꝭ q. vz. patruj, utraq;
(ut sic dica) aure capere volent, cū neq; bene=
facta, aut et bona senserint. Licet igr Impre=
sia tibi de valitudine primū ipsius, deinde
uero (neq; n. absentū rumoꝭ) de studiorū diligētia
secure agere. Cū duas questiōes legi
lectionej ita proiecī, ut in ea re neq; cura ej
neq; diligentia desit. Itaq; mediocritatē secta=
bor, ut nisi consuetudine sociorū alleuatꝰ,
et usu interdū euenire solet, a bicipitē de=
siderat. Licet tibi de studijs profectū, et bonā
uitā frugē cā facile sperare: q̄ ia et mihi
duo aliter polliceꝭ. Tui itaq; ē Amplissime pr:
cuiꝰ maxᵉ. precꝭ parere cupit, eū de hortarꝭ
et monere q̄ cepissime, ut domꝭ salte consue=
tudine sociorū contentus degat. Quod si domꝭ ubꝭ
secretū cum libꝭ tū vicinarꝭ licet decet. Cae=
re, consuetudine sociorū uelit et tempus nimiꝭ
eū integrū illꝭ, et mensꝭ ad studia expeditior
atq; liberior erit. Valeꝭ igerꝭ studiū, et decuꝭ no=
stroꝝ. Vj Calē: Decēbꝭ. M D v. Patauij. Vale

Accianus Pro Iuliano, ede franc, 2o: Caldj: S. D.

Preteritj hij dies prarat ad te brat deos, qm nulla fuit mihi scribendi occa: Degenti apud Cpm Vice= tinu eo. n. conferebam me, ut beneficior: que mihi paulo ante contulisti, iura sciperem. Quo procul ipse Vincentinus, ta libenter, ta comiter exceptus est, ut pater ipse filij commodis procurasse uideretur. Et profecto quousq mora apud eu transimus (id at spacij quatuor, et decem dies fuit) semp hylari, semp iocundo multu me excepit, su nog, rex bonum, honore dignatus est, semp et de te prarti deq tota familia nra, ta honeste, ta honorifice locutus est, ut sutnu apud te apud te i amicitia gradu iure tener merear. Nos uo tm ei debere fateor, qtu amicis amicj, imo qtu parentibus natj iure natura debent. Seu ut de eo, que pro meritis laudare nr: possu, ia taceo, ad te redeo, q i nos tata beneficia cumulasti, tata ing utilitate, atq dignitate contulisti, ut si mihi sint ora cetu: atq ciceronis facundia, ns possit tm peumulo beneficior: tuor, solu tibi gras ager. Poterit te ire me iure Patrum, ns solu negligentij, sed ingratitudinis et note accusare. quippe q nullas ia prid ad te bras dederim, et post collata beneficia, gras tibi ns egerim, sed si tacuo, et i tempestiuis et

officio, culpa desidię mihi detur liceat. quod mihi nec licere potest de tua humanitate cõfisus, gras tanẽ ingentes tibi ago habeoq; q̃ proximus ipsius amore erga me, proxima ite liberalitate nõ solũ opib; augere me, sed honore atq; dignitate, ut nullo merito meo cumulare digneris. Quo igr faciam. quã ds. beneficiũ apte reponere nõ valeo. Dabo saltẽ operam, ut moribus, studijs, artibusq; bonis, in eũ mihi exhibeã, ut beneficioꝝ in me collatorꝝ, te nũq; peniteat. De Vincentino at ẽpo qm sũ multa dicturus, ut minimũ suoꝝ erga me meritorꝝ, parte attingã, proximis meis ad te lris scribã. Vale, et me semper commendatũ habeas, Vale iterũ, et me ama. Patauij

Vale

Michi: Acc: F. S. C. Xm. S P. D.

Cupiam sciã, inter vos de Iuliano meo, et cura, et amore inter se ita certare, ut in nullo discrimine sit, uter alteri cedat. Licet nihil in prior se mihi scribendũ dederit. Iure tn ut vrius valitudinij nũcij deberi sibi vrã intelligeba. Si ut amorij tui erga illũ, ut officio meo uelle facere satis. Igr optime prouidi, qũ desiderare poteras, sic pauci habet. Id emptum eũ bene valere, ut ad bonã corporis habitudi-

ne, ut ingenue q̃ mihi accedat. quod si sterea
stimior̃ cura et diligetia exigat, ea ñ talia
ee diferim, ut mediocritate ipa, et habitudine,
taiæ retinere, et legi prædictæ ratione et lucra
legittimis interualis conseq possit. Mors certe ō
q̃ ma. querj, nō aliōs. ux. huscusq Pstat
q̃ quos ee eius claritudo generis postulat, et
bona Juuenis Indoles pollicetur. Vale itaq; at q̃
eū cōmendatū habj, ut eius cā me q̃ ipsū tibj
penitus addictū ñ despicias. Vale iterū ——— Dat

Mich: Acc: Joam: Tr Severino S. P. D ———

Scripsi ad te nudius tertius, prolixius ce te fortasse ee
et incontaltius q̃ debuera: quippe cū scripserim
cui dio suia tibj molestę allatura nō nihil, seq
quid agerem. Cū tu: n: hoc loco, q̃a ni inspecta
q̃dam me statueris: ad magis ad officium meū
pertinere duxi, q̃ si instanter precella ñ possi
cū depellere, saltē providere et denūciare fortu
nā Aegritudo n: leuioris multo negocij comp e,
facilioq̃ curat sicq primū corpus inuasere
accersito medico, aūt medicinæ aut fomenta
sparentur. Vana: n: ē penitus medicj cura, aut
frustraq̃ laborat, cū egrotus inueterato il mor-
bo. ad insanabilis recidere laborat. Præcisa q̃
facula n: solū lumus ferire tolerat, sed plenq̃

et saule ingrantiæ. et hæc satis. cū nō sit
Julianus ruscus socius i. cū corruptoribus
eius (quod tibi prædixerā) me ois exhalatio
discessent nolui cōmittere, ut istuc Tabellarius
sine lris remearet. sā cū de Mula is nihil
ois tibi signi fuisse scia. Nolui te latere, eam
ipsam nos Lodij Tabellarij manib⁹ accepisse
ut oculis patet. bñ q3, et diligenter pasta
totq; itinere fidē curata. Vale——

Mich: Acc: Joamb^te Soderino. SP.D——

Marcus hic siculus, pria sgnificatus honesto
loco natus, idē et no mediocriter doctus, ita
nos amat, ita et Juliani obsequat, et uenerat.
ut si eet erga eū ingratus si uice reddere
nolumus, eius utilitatis, et dignitatis ca, ti
optare, tū et facere oia debeamus. Is igit
Florentiā profecturus, ut legatis protectionis
munus, atq; insignia caperet. Vetanyin=
gnotus nō adiosset, has meritō literas
scribi habere curauimus, quibus nr eū ipsum
oib⁹ sed tibi imprimis nr sensus atq; animi si=
gnificaremus; atq; Bart^m hyspanū uehemēter
cōmendamus. Cū n. Loca ois cuius et ēstimta
ciuitatis ignoret, Curcs nobis, ut i eo ipso
negocio, cuius istuc gra cōmearit adsis ei

instituas, consulas, et pro uiribꝰ tuueas efficiasq
tuaꝫ, utq primu, et q minimo fieri ꝓtio gat
ré ipam transigas, qᵒ legũ moniment⁹ inue-
nisti, iure ad nos euenturũ Juris consultor
rediit: hoc erit nobis gratiss.m, ut nihil gra-
tius. Julianus uo qm̃ audio bene ualet. Is cũ
Sylade, et Crete uo é cũ sociis Juris ueticat
assue uo studiosꝫ uo (sic n. res fide faciꝫ
sed nrosꝫ oium penitus oblitus. Vale. meq. si
ia pride sil tuus rd contemne

Mice: Acc: franc. sod.no carissꝫ ꝑ.mo s.

(cũ presul Vincentinus ad uꝫte tam frequens
faciat, ut octies liquet, amet atq colat
ut et tui ca tuos ois carissꝫ habeat: quod
hoc mihi argumentis, quotidie pluribꝰ ut
liquido patet nihil certe potuisti q̃ tibi ue
rius, quo nr̃ bonũ atq utile fore ut se fiat,
uel cognoscat. Vade ergo adeo, ut fauila
liberalis creata, sigꝫ et uerꝫ ergo bene ꝫ̃ dole, q-
nosse colligi liceat, hunc ipsũ adulescente
et pria et genere Vincentinũ, q̃ de auspicijs
atq opa eius ad te uenit, fore tibi fide, ingenio
et ipa corporis dexteritate nõ ingratũ. Cu-n.
bona arbor, nõ nisi bonos utiq fructꝰ edere

scleat quid est, qd ex hoc inde accidente, bonos similitur mores, bona et ejus ad speremus. cui sit ipse p̄ honesto loco, et parentibus p̄ honoris ortus. Suscipias igr rogo eu bono aio atq; hylari, et iocundo animo, amicissimi tui presulis q̄ munus, atq; ita tractes, ut ex ij suj q̄s fauile intelligant, cui à Presule amant. atq; amicissimo tibi uenisse fore ℔, et carissima et plocundum. Vale. et nostris una ——

Mice: Acc: Franco cardinali q̄m s.l.d.

Si ullum beneficiorū accessorū esse memor. debes eē plurimū Dnm Iustinū religiosis fratribus: qui qē p̄mū Catanium appulj iocundissima fronte hospitio susceptū diu iuuiter uigintj ad benignas celū ad et liberalitē admodū hactenus. Ad hec q= pius postea largiti munera, ne p̄ ipsum consilio opiparo, atq; lauto susceperit. In hunc itaq; modū hospitalj iure firmato, uideor nimirū debere illis qcqd u dign posst. hūj igr qm negocium nunc ambio it in cura Pontificis ibi, iccirco mei ipius ca à quo spare oīa debet. spē ei bj certe magna

promiserunt. Et n. opa, et authoritate
tua qeqo uelint expedire facilius posse
confidunt. Ego itaq; rogo te, atq; obsecro, ut
rem eorū ita suscipias, ita procures, ut ne
intelligant qeqo merito ipsorū deme spauent,
sed in totū te operante, consequi me qđ optare
potuisse. Vale.

Mic: Ac: Pro. phi: Valo: S. D. Bnardo Oricellario
in omnibus amicis meis unā magnopere cupio,
tibi præcipuis mi Bnarde affecto in mente.
Spo-n. unā tuā et saluti pub: prospecturā.
qualemcūq; igit nostrū tibi ob unā optatus
qualē ipse desideras tibi ēuitus prouenire.
Vive felix, et mihi dū, et nos (ut soles) ama.
Vale.

Mice: Ac: Petro Dandulo Patauino ppō designato S.
Gestio exulto, in bilo, imo eo ineam, et pletitia
bacchantiū more stare loco nescio. Et cur.
ego hoc hoc nō facia, qđ ciuitas nra pa=
tauina fecit? exultant, ipsa q̄; et ciues inter
se inuicē de cōmuni bono, imo uerius dixerim
de cōmuni felicitate applaudent sibi mutuo
certant. O felix nuncia, o felicissimū q; ex-
optatissimū nuncium. quo uix ex primatibus multi ex-

^Primatibus^

pub: tot ciues, tot alij uera ꝑ felicitate
consequuntur. Neq; id ſpriuata. quod n.
uiro bono, et liberaliꝰ utiliꝰ?, quod affa-
bilj, et iocundo ducioꝰ? quod probo, pio atq;
religioso carioꝰ?, aut quod denig; ob grege
uirtutis: pastore ita ornato, et pastus eius fama
nobilet, splendor ubiq; fulgeat, utiliꝰ, san-
ctius, atq; iocundiꝰ inueniꝰ possit? Ergo hic sic
repente prȩsul? Te merito, et cumulo uirtu-
tum tuarum ciuitatis Patauinę pastor prodigi-
o numini tergq; quaterq; felix, qȧ me ꝯtubet
gaudio felicissimu facit. Nunc demu ꝑfec
ipsi nō sibi audire, aut citreri, sed lectio
penitus, et contemplatj, imo cum tuo grege tota
mente licebit. Igit̄ qȧ tanti felix ꝯsit tibi
omnibus q tuis. Salue pastor optime. Salue
Patauine ꝓsul. Nunc itaq; die, nō dū signare
me candido atq; feliciꝰ lapillo decebit, sed ara
hęrculę sancte felicis et uenerandi hēbo. Per
quę. S. Petrus mihi dabit at te licebit. Ja,
ia tam. sedeꝰ, tā ꝑgrinatem diuꝰ
Vale diuꝰ felix nostri tēporis columen.
Vale

Dare epistolas ad te vray, si ego ut significare tibi, ut et
absde petere forte cohingeret. Dum cui q utriusq occa-
sio cessat, illud presentia repetā, nec verebor tibi fasti-
dii parer. Id est nri primū pspa valitudine utj,
deinde reposte hunc tui, ita se gerer ut eo nec mo-
res asquere, nec cura vras, ea studia q gratē tide-
rare possij. Ego qdē spē uberiore concepi (niri con-
trarij penitus insurgat me hi) eā suo tpore (ut
ita dicā) i portū felicit evasurb. Cg at, si in
finde ac tempestiue egerit, parebit (quis tamē
ei ingenij bonitate me hercule fauit) admitar,
adnigilabo, ut peregrinatione acta, cū Lucro tan-
de, ad est-tes ornatus, civilis nostratq i mas
redeat. Tu q eū (ut facis) et monendo et hor-
tando, atq ab amicorb gra i tuendā retinendo
cui qd tui nris, et cā, et splendori allecti, ase
sternpestiue exspe ingent, nō parci ppecij. Vale

Mic: Ac: Franc°. Sod: car.li R.mo S. P. D.

Cum bona mea discessiss: R.l. cū rariores
dedi ad te vras, qd Julianus ērpbrius ipse, et dilige-
tior, in scribendo fuit. Ja qd tes nō fugit. Si
nrās vras Tabellarij bona fide tulerint. Nunc
mihi ne aboff.° longe discēdā. vita ē breuis
tū de valitudine edā bona tē deinde facere certiō-
licet n. Regis hec fermentissimo calore estuet q

25

manitrimabit, crastinij q̄ ērij, et q̄ cadentij,
ut q̄ magno corporis tractu discernas, nulla
fere ung̃ diem recrearis. Is tñ salubri corpore,
et ingenio adulescentij spretis, ita calores, estus
cōtemnit, ut ex eo habitudine corporis ad eū
estimante, sed potius insanire dicas. In studijs
et ipsij ita versatur, ita se gerit, ut tanto,
ni tporis, in et regionis ardore sermonis ma=
litiē cuncat. et ipsa legū lectione, haud
parcā profiere. Ego tuo studiosissime, frugar
ut is meo diligentis; quo tibi (quē interris
q̄ deū cultus, hūjs ite omnibus, more gerā
efficiamq; ut potero, ut moribus pariter, et hā=
nia facultāte proficiat. Si tñ is studio lo=
ciorē, quibus ita pridē obsequi mihi curam,
diligentiā, et consilia mea nō parui pendent.
Vale

M. A. Iō Iuliano, franc. sod: a cas: q̄ S.mo: S. P.

Quod scribo ad te fortasse rarius, q̄ ne negotē decear, ea
est nō tōlū occupato legū studijs mihi proterea
mihi contingit diguā auribus tuis: sed occupa=
tionis tuę, q̄b legis tā assidue atq; multipli=
citer p̄mite nō ignoro ut sepe, ut legendas tuas
spacium mihi relinquat. Nunc at. q̄m leo Hebreus,
Romā profecturus, inde habiturus est iter, nihil est
quę causa ne breuibus scribere ad te. Nā ut sit

cachj hebrej nepos: qq̃ dum pissj habitaret
atq̃ea ppr usuj loci locu mihj fuerit multj
in xcbuj, nec neq̃ cotidie cesset ea mihi polliceri:
que amicj peregrinj nr̃j fere olim indigentibus
plenaq̃ prestare solent. Ne videar ejo aut ingratus
aut oblitus fuisse memor, utinj psentibus hijs, hunc
ipsum nepotē suū Leone sibj cōmendare. Itaq̃ rogo
te uehemēter atq̃ ocor, ut si qua forte in re (qd
peregrinj ſ sepe uenire solet) ēnt ei opuj uel fauo-
re uel auctoritate tua, uelij mea ea, qcū prijs suj
merito diligo atq̃ amo, eide opa, et pātrocinio
tuo no deesse. Jd aūt abste peto atq̃ contendo,
ut pte ueterq̃ intelligat, se nr̃a tristia in me suū
beneficia contulisse. Tu uic uale, atq̃ me ames
ama

Ac: Mic. franc.° Sorti: cancellj R.ni S.D.P.

Ex hijs tuis: quas ia prīde ante Vicentia redeun-
tes credo, ligo intellexerj, q comiter, q iocunde, q
mus hospitio. ſ. Baronius ille precul, Julianum
hunc nr̃um nepotē tuū expectauerit, q et amaue-
rit amicq̃ tractauerit. quippe q mihi sibj reliqua
fecerit: quo uno amore suo erga me et suos omnes
cumulatissimā benevolentiā declarauerit. Na quousq̃ apud
eū commorarj iussus (fuit aūt spacium fere quatuor
et decē dierū exhibitj) tanq̃ hylarj cultu tanq̃
iocunde fuit, ultroq̃ nos rebus omnibus honore

dignatus est. Adhęc de te inquirunt, ut et de familia tua tã honesta tã honorifice, sermonibus fuit, ut sui mũ apud te amicitiæ gradu, uire mihi mgrieyse uideat. Vbi uis benefactoris illorũ: qui tu pr̃e in Iuliani consulibi, res pro eu (ut fuerat a Pontifice demandata) diligentissime acta obseruata, suis, eras ej: quas nobis diuinũ limit-, accurate exquirimus. 53 anteq̃ finde abierimus cũ de rebus omnibus interrogando (ut fit) inter loqs dũ accepisset comune domũ nos una cũ Leonardo dato in habitare. Id ipse nõ modo probauit, sed precepit statim, exisitq; etiam, ut domũ liberã nobis, honestoq; loco sita conquirerem. quamobrẽ qđ et in re est mea est. Patauium regressi, illius imperio, et auctoritate freti, conquirimus domũ, quinq; et uiginti aureorũ fuit ptis: qui quide erat si carius opinione constat tñ cũ supellectili, et ad cõmoda ois habitatis sit. honestissimo et frequentissimoq; loco sita, magnitudine pretij, cõmoditas ipsa, Salubritasq; loci tollerabile reddit. Iuliamus et ipse bene

ualet, et ꝙ̄ profectio ep̄i Vincentina, primum pan-
lisp. eū a Studijs auocauerit. Bene ete rursus
mutandę domus inter Valla suspendant, decreui
m̄ ꝙ̄ primū reb⁹ compositis, liberos aīo hīj ua-
care poterim. quo⁹ inter missus est, ita totū tulerit
deo, tū ma Studio, tū ma demū cum rosario. Vale

Mic: Acc: franc° sod: car.ᵃ B.ᵉ 5 R-D.

Superioribus hīj, fecimus te de conducta nr̄i domi
cerciori, et qm̄ ad ea ꝑfam instruendā, et ornan-
dā ne⁹ uacua aīo et gr̄i cordj domū fr̄es reliquimus,
utensilia s., et q̄ ad expedita tenuem supelle-
ctile⁹ ꝑtinet nob⁹ q̄ hactenus alienā domū reb⁹q;
alienis utebamur, pene ea deesse necessaria
acti, ea tantū (ne rē pecuniariā exhaurire-
mus) parare curauimus, q̄ et reb⁹ usui fo-
rent, et ad cōmodū rei familiarj expedirent.
In quo ꝑfs ipse Vincentinus, cuiꝰ quide in
dies magis, meritis liberalitatiq; uincimur, et
plurima debemus, magno reb⁹ usuj et adiu-
mento fuit, quando⁹ nob⁹ repromentaria
plurima contulit, cū septaria frumēti circite
octoginta hucusq; mictenda curauerit. Cū
itaq; domui, et ꝑtim̄ ornata, et rē domesti-
caq; instructa habeamus: ut nihil nisi necessaria
ad uitā, nihil ꝑ modū intexpectata queant. Reli-

Quum

quam ē, ut cęteris ęqualiq; curis, corpore et, longa in diu studiorū remissione roborato, aū propemo dū libero, et corporis uiribus ꝑ ualentes, ad proximū studiorū et publicarū lectionū cursū nōs primū accingamur. Ꝑ at Julianus hic tuus ita curat, ita Et exoptare ure, ut uel hoc unū inditio pothim tibi ultro eū, et legū studiosū fore, et mi fallor ea ꝑ re profecturos pothicry. Vale, ut nōs ea, q ꝑ te et ceteros pendemus ut ualere pothimus.

M. Ac: franc° sod: carū R^mo s. P. D.

Quanto ꝑ sui gaudio nup simus, haud facile dixerim, qui propemodū tenere nescij: gestiimus usq; et ferè ad insaniam exultauimus. Cū ꝑ nōs remunerati est, Danielū tuū, puerū prope nrum ex Vincentino Lataniū repente Lectorē prodijsse quod ille ꝑ ipse proprijs līs Julianus significauit ac ꝑ tuo nōia tibi ingeq; et immortales ꝑ bras agi diligentissime mandauit. Faciet n. se soluisse tibi debere. Cū tibi pulcherrimū ligneat, te i hoc ipso negocio, herculea, (ut sic dica) opa sibi seruq; assumsisse, atq; patrocinium hus singulare ad nos ꝺ omnia manasse: (quæ si quis reliquū E: quo te ꝑ hanc ipsam rē, ad humanitu

ut iterũ ej, atq; iteraũ faueat impense rogamus.
Est n. is uir magna cumulo uirtutũ, et uitę integritate
qua maxĩe fulgĕt ita meret, ee g̃ ĕt magn~ quęq;
beneficia digne sustinere queat. Nos certe ebes,
q̃ plurimis cumulatj beneficijs, de officij genus
esse haberemus. Itaq; re nram agimus, cũ illius
dignitatibꝰ applaudimus, cũ studiose faueamus,
cũ q̃ tibj cũ pro ꝑ utilibꝰ cõmendamus. Ha cũ
hactenus, q̃t ꝑstitit, meminerĩs ere n̄, et brę
nobiscũ agent, nunc tande, spe nobis nõ ubertate
uiore inducere licet. (n̄ profecto erit, q̃ ĩde
laebit, et uerę audire, et redere uocef. Neq;
n. me fugit, q̃ tibi, cura, consilio, atq; prudentia,
sit huic reipũ opus, ut à nostris receaneo,
si opus fuerit, ut de tua uirtute, et studia bra
imitando, profuturus, ĕ. n. Lelio, sed uerę,
q̃q;, me frequens multorũ salutatio, ocis bra
mascĕ contraria, contemplatiõi legũ, et propo
situ noceat. Itaq; et dte ipe tã certus mo
derabitur, et rector, et ꝑmere, ĕt lasas scien
dare prudentes habeat. Vale

M: Ac: franc. Sod: card. & mo s. s. D.

(ũ res mę hic, eunde fer tenore seruent, quę
tibj ſ hac sepe hactenus significaui, certo nę pe
mutauj uidery ea fere possit, eande prope sententiam

scribendo maiares, cui exagerj a'proposito
nō liceat. Sed cū tu nec lenocinia verborū,
nec fucū orationis cupias remouere, tū aūte
attinet iterato accipias. Valet igr Iulianus, ea
valitudine corporis, qua et mires ingenuus, et spēs
fr̄is tuos negotiorū redderet valeat. Et gr̄a supe
riōre bacchanalium, et lassitudine tpis (qd passi
sum) indulgendo genio remittimus, egit nr̄ tibi
uerū accessio, qualis fuit est: sd acriōr
adstudia cursus assumit. Itaq; hoc ieiunij
tpus, legū lectionibus ipsis, sessionibus q̄ debit
aseq; intendit animum, ut sic agendo, q̄ queat
sagite, at q̄ natura ad quā destinauit meta
pueniat. Antistes ūs Vincentinus amicissimus
tuus, et tuorū omnium similiter amantissimus (ut
hoc q̄ tibi obitus q̄ dicam), tot nos q̄tidie, tā
tisq; muneribus afficit, ut nulla tempora erga
nos aut à benivolentia aut à liberalitate va=
cet. Itaq; beneficiorū aggere nr̄ tibi referendi
deo ne meritis q̄de ager gratiae nobis
reliqt. Cōmendamus itaq; eū tibi, rogamus q̄;
ut ei gr̄a et auctoritate, opa at q̄ diligentia,
unā possitis, ita eius suae cōmodis tuae gra
dignitatis gra efficias, totisq; viribus cōtendas,
ut eius nos tuos facias, nihil q̄ adsis. Hoc gratius
nobis facere nihil potes. Vale

Mii: Acc. Petro Bandulo Epō Vincentiō. S.P.D.

Reverendissime In xpō pr. D. mi observandissime. Illatus fuit nobis ad te dies festus agonis Vitulę Spinque pinestini, pullorū ingens paria duo, caseiq; una hinc inde forma similes atq; sapore pares, quos flore trina regia et. fabula Tyro latent. Celebrauimus ergo bacchanaliorū, et lasciuię dies, nyene tui sępius memorantes, et sępius repetentes. Nunc ete. q nobis nullū nullo tpe desis: congruentia festiuis ora misisti, etsi solicitudo dulcissimi, amgoalis auellanatq; stirpis tibi ex gra ingeniosę quidem, sed gratis tamen qui ex humanitatis atq; liberalitatis genere, ita nos demeritos, ut ęque quoq; ipsam ademeris nobis, fore uti meritis tuis satis est uelis parcs. Et hęc actenus. Nunc tandē, nō manens ipsa tua amplius expectamus, quę (ut ex eius libertate datis) ni nos Larga manu q tridie primi q tridie secundi, sed te ipsum te inq; nobis tandē tuis primum inter suos, optamus, atq; desimus. et audire et videre nosces. Vale tu his, et diu sale nr̄a tua ea tua lemus.

Patauij M.D VII

vela

Mio Acc. P. Bandulo epō Vincentino S.P.D.

Accepi heri, hora diei pene nonissima litteras tuas, mihi gde adeo gratissimas, set nihil potuit contingere;

gratuij. (quippe, q in hij gratuij facile cognosca
cãde illa, uerj amorij, ĩmo uere pietatis si-
gna. que, uã, cord, ei absenti ostendere contue-
uisti, quidm a pre filius expectat, aut opta-
re solet, quam et ad fuerit in nos a te pro
ofitamo, pre in q̃ Xpo largissime diffusa?
Video nunc lepores, cofuetudines, aquã ite rosa-
cea, auellanas pteres pras, et munera pterea
plurima, que profecto nunc tibj referre longa
est. quid ptez ei qd ei misisti. unũ: tribuj
nunc et tot sectarij mittij? missurusque
(ut ings) paulopost et uinj cados, quid ego di-
cã? obruor certe cumulo bñficiorũ tuorũ.
Cui nasi uidea meos atq; humeros, nõ satis
fuerunt, meaq; uires, tãto ais olo ferendo
onerj impares esse. quid igr faciam? Nepe
qd tu ipse mones, q̃ tu identidem pjtheme
precipis. Dabo sedulo ardentissimũ studiũ tuũ
obtinendiq; ite moribus, ut pijs tuis exspecta-
tionibus et amantissimi desiderijs tuis, ut hi re
re ipsa nõ possim, (qd fide nasi cupere) tot
tantisq; beneficijs, quibus me hactenus affecisti:
merito satisfacere, saltẽ eũ me preste, quidar
tibj beneficiũ memorem, in beneficijs dignum eũ
seruem. Ad hec Sadoc, et cũ nepe contubernio tuo

q̃ cũ publicæ instet cura leisarmis, ad nos ſtue
revocare, nõ curaverij. Sã' bã tua ipſius pntia,
tpis angustia nobis iã fruj nõ liceat illa tã
cognitione ſtua, quę momento tpis p̃ſto ubiq;
eſt, continuo q̃ ſpeculũ intuebimur, et oculo
(ut sic dica) interiore aſſidue contemplabimur.
dederit Michael ad hæc tibj cuj iã pridẽ ſe dedẽte in dei
nouit q̃ totũ, ne hementẽ cõmendat Vale et nos
ama ut facij, et cõmendatos habe. Felicij ꝑgrit
D. tua. Vale

Mie: Rec. Franc: sod: cardinalj D^mo. S. P. D.

Et si hoc meum ſ junctũ mihj à negotijs tuis,
primo quidem pręs curisq; detractum, admiſtũ tã,
bono ego cõe nõ præſentes tũ ne quã ire rem, aut
curã aut diligentiã mã desideranj poſſit. Tamẽ
hoc tuæ q̃d. proxẽ accepimus humaniore (ut hic
dicã) animo et gẽ sponte currẽte ẽuitant
quippe: quę ad tuj fidẽ erga nos nõ ſolũ abunde
faciũt, sed spẽ quoq; certã mihj demũ laborj
ſufficiunt. Enitar itaq;, dabo opẽ, ut erga Ju-
lianũ, officium, et amore meũ, nuq; deſuiſſe cogno
ſcas: Id at eo libentiꝰ procurabo, pro mo ut tibj
(qd mihj th ꝓ motus maximi duco) placere ſtudeã.
Verb qd ingeniũ illj acerrimũ iudex ad bonos
mores, ad leges, ad ea, quę ſunt animum ad ſtudia

Et nec hercule, mihi ueq amoris me fecisti, et opinio fallit autem tibi (si qd ego ad clementi ego ingenioli id nunc augurari licet) eu ut uita, ut bonor artium studio, nulla ing in re à maioribus suis degenerem fore. Ego tñ qd eo me attinet, nihil q̄ pterea cupio, q ut eu se pfecte, et q̄ maiorū minorū uirtutes, quas egregie id fecit imitat, sed tm et ipsius (quo maxime lucent) nō solū equare, seu (si fas) superare uelit. Quod nos cū euenerit satis cōmodi nobis, tibiq̄ id gloriq̄ consecuti uidebimur. Vale

Mii: Ac: Leo Iuliano, Mag^o Petro-Iod: S. P. D

Cū primū patauiū ueni Patrue mag^e hominē ī. ecclesiā adhuc ignaro, obtulit se statim mihi Leonardus Fragianellus, patria et genere florentinus, qdē et ingenio eximia ętate. Patruiq̄ continue uersatus nō ut obliti q̄ mores floretinę aut amore erga suos ueritus exuit. Agnouit ergo me consulē suū, iunctaq̄ dextra bonifice hercle uerbis salutauit. Ego recto hic ingressu conterraneo uiso, magnopere lętatus, cū iuuenis consuetudine frequentissime usus. Quapp ei benuolentia, consuetudine et beneficiis i me collatis magnopere deuinctus (cū ubique negotiorū morbi cōueniret, ut cum tibi prudenti explicabit. (m

Tea re, opa, et gutoritate tua, ej plurimu ꝓfe
fotes, nobis tang ignotus mihi; nulla ꝓ necessit
ne innotuy ad te iret. Rogo itaq; te at ꝓ Deu
cuius causa suscipias, ej ꝓ me (ut mihi quide
fere) ñ in serta ceu adsis, faueas, ope feras..
Tei negocio agas ut ñ tibi si, cuius benuole
at ꝓ meritis plurimu debeo: Sed Patritius et Ve
emuccellos familiari, ꝑ eu quem mihi plurim
cõmendauit, intelligat, utriusq; nostrũ meũ h
bris plurimu profuisse ej, mihiq; gratiss ge qui
facere possey. Vale

Illmo Rmo Petro Bembo, Rmo Latinar. Epl Dilgmo

Quantopere ñ quenti hem tuã exoptauerim, ex q
Patauij urbi tuisti Phil designatio, eoquidẽ
ex his mys, te latere ñ potuit, hi et expe
tibus tuis, quibus iet max. allecti, te ia pri
amamus reuerenturq; et colimus, ꝑ, sed, ex long
expectatione facti erat, (credo nullente Deo
maiuy tuo nob gaudio resultaret) yet re ipsa
intẽ dilata tuy spes, longior a desiderio tuo
processit, et aspe ta grandi cadere fructu
sims vite tue, prox. his, occurrisset, spe ipsa
prosperiori elapsa reuocasset, Ego ñ sum ausus
sed Simeon alter potius, lumẽ ad rev revelatiõn
salutis extulisset! O fe. quando ꝙ verbo Patritio
ꝙ prefecturã tua, fruere salubry tuy te oppicians

(in ãn; hinc abeã forsitsse nõ rediturus, et sorte
hac te amplius nõ sustinus, licebit mihi te pẽ. gẽdẽ
terrestre munus intuerj; ut securus rerũ omniũ
quibꝰ optatꝫ dignitatꝫ cã tibi metuens adhuc
angor. Intuo saltẽ regno te relinquẽs. Age
tu itinerj, accinge ia te sequere quo fata
vocant, nõ ia certe decreta resoluent, nec defuit
abeuntẽ desistentꝫ. Tua nãq; merita, pietate
religionẽ, virtutes reliquas q̃s & bõs omnes
hospitiũ pstat, & alte respexit deus. Ideoq;
nihil tibi hoc munus ia pride effecit. Veni
ergo q̃ sm q̃ tibi ipsi nõ mõ, sed omnibus ca-
ritatꝫ huic, amicitiꝫ huic, & diu totis miserimus
& petiuerãt, debita ipsis tande solute sunt.
Vale die xij Augusti. M.D.vij. Vale

Ex Bartholomeus Calcaterus Secretario suo. S. P. D.

Ex quo epistã tuã accepi, hic continue cũ cachinnis
affectus, ut adhuc nõ possim nec cachinnari. Cui ga
tui facetꝫ cõsiliꝫ tabellã describi, ut ideam mihi pe
te referente ynteri. Tu et ga illius Gallj lenitatem,
dregis, alterius ej, dissimulatꝫ tũ, socia[m] imbecillitatẽ
adiungis, & lepide siccatis quibus ia pridie ad me
scribere voluisses. quare & his facetijs mihi gratis
gras ago. Et nõ mea sententia petis, mihi gratifi-

mu ē Tantj·n· Judicij mei facere semp ostendy,
ut decertij tuij indignū mīme putes Ego (ut
alīs nōr tepter) arbitror vir⁹ quiscommod
gratitate ē, ut ex ese, ut nulla impellente
aura, uerti faule possit, et si hoc ad currendū
est amplius amplius, patentes campus: et q quem
agnatij eq comode possint, tñ nros re curritur
semp ad eq. Aliud n· curriculū cor ingred inchoa-
mentj exopto. Vale mj dulcissime Accursj, et
hunc insipiēti errori d·mitte. Florentij die
xvi Februj MCCCCLxxxv.

Mich. Ac. Finar.° cod: cart. dr.° 5. ingressū Patauium
Petri Pandulfj & fr. Vincentij, re patrimj contin.° hic
Pādolfo.

Nō era egde scripturus impertiarq ad te dr.° ll
nisi me amicissimj tui aduentus Patauinj presentj,
optatissimus et nobis demonstret. Vers ad rorem,
ea tibj, ad eo sero in pride intercellere hemidetij
necessitudine, ut par fut et existimare sū alterj
alterius cōmodo, et felicitate gaudere, ut q sors,
ēpta ferat, sit felicius tū utrīq, cōmune. Ideo
ipsa mihi ē, cōmigratione eius admot, q brevj hec
epla tibi ēgnificarj, ter quo liceat mi, illius
fortunis q atq felicitatj te paratū pē reddā. Petri
enim ego est Vicentia urbe, ubi q hactenus epatus
dignitate cōsederat, i ſ fectura suscepta (ne ea

ipsa ambagibus tuba) & legatos Patauinos,
sese mittentes. S. primus nostr atq celebritatis auctor,
sum legat, iuris & peritus, et sum et equites cum-
tos, comitante ac magno Vicentinorum ciuiu
egressu &c. qui quide nisi forte inuidie illius succedu,
honoribus & cibis fuit. Antilly spectatis & di-
gressu I gre animi, atq inimis sese tes, ei & ipsum
se ne facile dimissurus, multa et grauia locutus signifi-
cabat. Patuit at ingressus illi, absq ulla tur-
bis, ubi & ei subq pro porta diruta, cui antea
multos distructa muro, nulli penitus pacifuenit-
No mo ut commodiore itinere ut ornatior, sic
ut facto festius, dies illa, qi uniuersq ciuitati
fuerit uelut albo lapillo signatur. Excepter dein
ost, exactis populi totius, ac clamationibus, ma-
gte nobilitatis concursu, at & ejus ordine cyth
ianis, peditiq & equitum, nulla unq rijatq
aut hyemis habita ratione, nulla imbrys fugz cadea-
tij, ut & pub. priuatiq uotis cœptis optauerit, atq
a nra suspitione fere abijt & tristis adio des-
derauerit, ei & in deorgata pronte hylarog & intue-
rentur, exipient, atq & Maria Letitia se Leonis
magno uiros, magno bonoru plausu & ueneti-
demu gratulantium resplauderet. Ipse ui facta

demū itinerij pompa, ornatissima in sede epātis
receptus, nihil obmisit, nihil sibi reliquū fecit:
ut ex magnitudine et ipsa declararet.
Magnus n. primo hospitibus uxor, numerus,
Venetus, S. patritus, Vincentinus, postea patriu-
atq; ut simul iter, exceptus e lautissimo, sple-
didissimo comitatu. Inter ea, Iuliana, et ipse
ex paletorrime pamentus accubuit. Sed q̄ alios
preterea duas. q̄ die bene numerus pene auctis
sunt, ns scripsi, ut possedit coniicio, q̄ ppe
ns ad gradus, seu mutas non ptinuit numer-
ros sua delecta, et ullis inserviri, caterualim,
confluentes illuc q̄ ad congiarium, at ex pub:
epulū dos, ad mille bantur, quibus patebat domus
omnibus hospitalis, et cōmunis erat, ut nemine
fuisse credā, q̄ ad optatū, ita lauti conuiuij
(modo uellet) nō particeps fuerit, ex bonis ubi-
q̄ apd eū cōmunitū, at ex diuinibentiū turba. Sed
epulabo de genuy usu, seculoq; obsoleto
copia, ns mos quidq; sed uisus atq; ades cogitatio
ipsa omniū uincebat, ut ut ad nutum omnia
expleretur. Itaq; actum est, ut ns tū sit epu
lis saltata ciuitas, sed tota de tecto, publice hoc
conuiuium, ut ea interea contemplantes,

se beato, tali Pontifice, ducat. Hec fer buent
(ex mihi sumpta scribenda uiderent, neq.
nihil aliud fieri) audeam ipse, ceteris totius do-
mus curam & scribere. Non argenti abacj,
pretia poculorum numerj, et pomorum receptare
neq. obstructos structores, feraciorum ue modo
uiarum et rotarum, aut tergulorum ex nato chartarum
de mensa tota ifra cognata & promoc, in qua
ista q̃ brij mariane curet, aut cuncta singulatim
percurrere, & epistola ille q̃dē ois, sed ne nos
tot me gnos de uoluminis & cōprehendat. Quor
uo ad re mea attinet multij q̃ hic nos uidere
cibos, malit demere at, neq; cessat fortis libenter
genere cumulare. sed nos te spernere ois ho
tine uel, q̃ aliq tante illius numerj tuj fi
meritj succubendi foret. Vale

Mic: Ale: franc: sud: rare. R^mo .S. D.

Scribere cessauj ad te R^me Later, gd tu nō scis negotijs
desidens, sed ne res negotia, aliqua uelut
egritudine laborates, meoq; spiritu ofa indigenere-
ant ea ipsa: nec a me desiderata fuissent, q̃ceni-
beret, aut abunde eade significare est re.
Verbū cū fore ofa, ita se habent, ut ad alia

mihy-nõ sed signa inficiõ. (Cũ ad traditionẽ
spectent, eo fit, vt in scribendo tecũ negligentius
agã. Cũ Imperator Iulianus ipse, grãe ẽ, sectio-
nes permittens, liceat mihi scribere, ac te mihi
mihi respondere scriã. Cũ ẽ, et ipse Platonis mus
(cuius gratiã mihi mihi ore cum tuum & patrisfa-
milias mei domestici sunt & sanctissimi) scribat
(ac crebro. Ante de negotiis ociosis absunt inhumanũ
Nec aute ad Alexandrinos familiares eius, id ẽ
amicissimos nobis & vtiles nobis, cõmittere, nec
sẽl certo mercurio mihi ea barbaro dare. Sed gra
ea ipsa posterius cora, cognoscere, spectatim atq
particulatim ita, dies nõ progredias longius
suppriman, ante aute de bona Iuliani valetu-
dine nõ scribere, nec gratulari ẽ, cũ certum
sẽl reipsa scribere, hl ea agere sanctissimus eius
animus agit ea ipsa posset, nec cũ ẽ magnis
negotiis distineatur signis et lenocinijs
publicis prolectetur, & detineri, ẽ ame-
nis & expectes nõ patiatur me ea litteras
ita scribere, nisi diligẽs bonã ac valitudinis habita
sese mihi reddiderit, vtrũque ne cuius corporis
aut spiritus languerat. Ita, inquit, ero et lenocinijs
interdam, sed hoc ipse posset audeo nõ facturus

celeberrima hyc Patauina Ciuitas fœlicissime
de postrema hac pręsule nō fuerit honestius
duci, nesciri breuibus, qđ eā uixi decuit expri
mere ex sententia postri. Cui nō ea benieuolentia atq;
amore Iuliani prosequitur, ut pro sua de se gerat,
cui q; eū adhortandō excitet, moneō
rethonat, continuando fixmet. Largiendo uiuet
q; in amplius dicā: Diuertō, semel qđ postu-
neteq; ipsum latet. hic ing; prędul ii est
q; nos auctoritate fouet liberalitate, et
muneribus alit. vale

Alii: Ac: Greo Petro Platino. S.P.D. hęc epla ōnibus
præsic

Mirabar nec dolore q̄dem uacuum, hās rep; nouj fœ
de te mōis pene lapsu. eo nōs ferri, et fore
amore meo in te huius ętatis ac tā diuersa fere-
batur. Hęrent at (qđ breuj huic intellectu) uitia
fœcundę miriadis ingēs, sed ut Pontā sanctę med
interim planū tibj faciam. Sic habeto. Nā igno-
rabā eosdē antea digredientj, absentiā tua
me ægre laturos. cuiuspę etsi dignitatis locorū
ego penitus, sepę memēro cum, sed tibi (sic deus me
amet) nouā dolorj qđā genus ītęstandę digressionis

treq eprehendine lassus sū, et ad germanj, ad
patrij absentia, leste quotidiej fac illij floretij
sui, molestius difficiliusq; pertulerim. Solus n. ej
certe hinc simulac abijsti rude mihij fuit,
qn abulationi, sermoni, lectionique meae re-
miserim, consuetudinisq; tpis multo moestior
cantij, ingemiscs, et treq dolore stupidus, ab
hoie qi diligebo, postiti eo loca ad videnda re ad
frequentassē diligēs redire possu, Ceq portiei
uisse fulcire te suo destitueram. Deo mihi dicy
illa placeat, qui sine te mihij acerbā unā putā
Verbo cui, scribere tecum dulciter pollebat,
tantum ne alia cogitacij qd curia cuij curiali
huij esse vacate, nullū ad huc loci tuenerij,
ad cessandū mouendū, et n. qdē et omnes
ad illum tā pauca tpis unius male difficilimi
cane fuisset patronū emeruisse. Sed Vigilia
nesq; quaq; sors sibi se ferat, aut tperiatis nih
onere te leuej, obstitisse mihij ait, q Valerius
Pomponiej legat, sed obstatiej multa, qa hominej
semiclentia occupatos diligenciej, quej
uelut me ipse prodesse putarit. Vtare ea diligenti
tecum, et flacej scripta q diligentius me ipsej

Augustæ hyp̃ nõis Salutem. Ego libri prope
diem habitum dixi, Ego tu ueteris Matthæi
Aratiq; postmodũ ad me ad illa mittas. Preterea
siquid hãc est q̃ tuos usus uelis conducere
possit. Vale, et me cognosce tememorem
mei. Iterum ac me scribe. Decembris
Die xxviij. M.cccc.Lxxxvj Florentiæ. Vale

Pat⁵ Matheus Uberty. Michaelis Ac: S. P. D.

Pro breuiore mihi ac te in scribendo, qm breuiores hȩ tuȩ mihi redditæ sũt. Imprimis cognoscito uehementes Anxietatis ee circa me mei gageq̃ auxilij hȩ tuȩ ac Archiepiscopum Florentinum mihi adesse uelint fuisse desiderij. Profecto nihil. Ita circa Prælatij sui ẽdificationẽ erat et erat occupatus et Buchanalibus dijs. Orsi hoc nõ postulabat. Adeo q̃ nihil momenti apud ipsũ habuerũt. Sũ de Bernardo. Amissum meo, nihil ẽ qđ exposcat cupiã: hȳ tuij cognoscere mihi uisum: quare magnopere miror q̃ ita amissum mihi tã parui ipsij interualli oblitus dari dixeris. Te dexteræ manus uluus imposuisse ẽ dices. Vale opusculaq̃ hȩc tibi gratissima erũt posse te habituro

scias. Portitor ne mea tua fultos debita utq̃ vos
sitq; exordare. Vale raptim ex urbe 9ª Martij 1582

Mic: Acc: Michaelij Alexio -S.P.D.

Quid suauius, hre hq, quat prox accepi uere? quid
suspicatur? ne scribendi tarditate, negritie at q
negligentie noie notetur? At gr̃e nõ amicj uere
sui potius cõmodi quendij hominj ed uideretur. Michae-
cuiq el uo tuoj tuoj inq Michael uos consuetudine, ex-
grato animo semj admittebat et uerbis capte uideba-
tur medijsidies ueritq est pectoj istud, sic. n.
penitus amore frigescere posse qñ sej gra aliqua
exip scintilla foueatur. Nihil igr hoc scri-
bendi procrastinatione, ne suspicaq qñ pectoj
tuu ut q, ubj te intuerej, nõ consistat, tot qmagj
simile ueri uideatur, ne squete ego pueriq
cumulo alpes in faucib Pyrenej uiderer hab rent-
quod strenuj q̃ nr aptissimi hiemisq rej argumenti
ferebat. Siquide glacie scatebrisq nr
unj aut alterj uerb innumerabilj pene horum
turbe tuoq Pictissimi, a luco medio, solu (q̃ uenit ut-
in ea pausa acuerj sunt et Juuenes q̃ presertj
Dictu inenarrabile) fila luserit. Possit ut q turbatij
hic cum inscribeda (qua tu duo carent) asq; exp-
rime, tempestatij hyemij imputare, sit hec pleru

fortasse q̃ uerisimetria ad̃ in cabe suspiciõ
repẽdentis postulare iudeatur. Illud at ad rẽ ps-
pius pertinere iudetur (ad qđ et mihi adesse uel
ut etiã tibi gratulandũ putẽ, hoc é q̃ ãte-
hac, et spẽ q̃ optimã fore confidam. Atge
Atge nunc igr rẽ age. Ad Mẽlibœ uicẽ plores
ad patriã fugis, meq; ceteris abhinc
multis in sua uocat, nec nostris uerbis
hoc fe rapit instincay. Atge ing rẽ age auge
ut et patriã diues, qndoq; reuisas et a mi-
cos meos, toriq; ce temnere, et uectigalia
posris: que q̃dem tenere solitos maxsuchia sacer-
dotũ examinat et ipa lectorũ fubem, colegi-
a dnat. Ego tñ (qđ te latere nõ hoc) nũ cui
dicas, ad temnes port discipũ tuũ. Beneficiũ
unũ uatorij mei ope cetũ sextarioq; frumẽti
cepi, adepturq; sũ. Id at ad nos hactenus morte
Alexandri sacerdotij, illius inf, qui Troiany epi
discipulq; Troię reducẽ gerebat. Is n. min
rediens agrssat nibq; ultra Neapolim ce occisus,
ce sepultus est. Vnde factũ, ut sacerdotiũ qđ
nõ procul a Morte multis terebat, mihi gratiã
Patroni delatũ est. Celitiany quod Festan ẽ

edidit pterea mihi, sic magna concipit ma-
turus at partes tpis legitimi postulat posty
fluce meneris, tpi hugen ni debet. Cui rex
suad. q. aurea patroni te prestes q. et moroux
et elegas epigrama testatrix. quos si mactes
loco et ung. fuero, si bi offeroi ter amicti te sui
et acerrimi sui defensore cognoscat. Si ne
frangli proseqtur: ongti impedia obsistat
debit lecturus (ut aiunt) nutrici sua opus
eruditissimi, obgd sibi multu tribuitur. a
doctis; interpstat Aristotelis ethica, quibus ni
hi orator atq. poeta interpres, q. prestan-
tissimus physicus appareat. Vale

Mici Ac. franc° sod. car.ᵉ R.ᵐ S.P.D

Reverendissime Jnxpo pr. D. mi observandissime, etsy
sriptu ad R.ᵐ pr. erubesco, tn scripturus ni-n.
frontis tn prostitutę fuerim, ut no sustineax
pudore; quin semel obtuli tibi me, atq. quic-
tu q. petitu dedicarit, ita nuc impune tibi me reputa-
bit deberi. N. addixeraq. ita me tibi obligare
bis uolui, ut statuere, quic reliqui etatis eet,
tibi (si potte) uiuere tibi, neq. tu non parcere

reg cura alla, aut et industria usq; deesse,
du prodesse seruire de tuis studere, tibi p̃ morē
gerere et ipum fidei Jesu res agere)
uideri possu. Ptere dudd repetis tuq; du Patruiq;
disciplinaq; qm nouerā. At eō du hoc ago
et qd aio eccliam prestare conterōr, nobilitatis
interea meq; desiderijq; terore et necessitas impediuit.
Nā sine humiditas loci male salubris sine aeris
illius crassitas, sicd alia secretior ca sua quę
naturę interi meq; bonę qualitatis repugnaret.
Certe postq; a'nj spacium protraxera illic
sentire stati autumnj tpre genera dolorq; acce-
ssi, ita ut corporis rimsedimeta dq; efficacia
retinuerit, egre ab incolis domestica munera
q scalas obire. Sic a'no priori mechanicj, Prox.a
uo astate, tempora ipa, atq; oculorū palpebraq;
humor, quo a scabie melius defensi a pene im-
pedit atq; occupauit, ut Virgq; ipe vestigia
quoda' interdū, caligarit ut breuis cadenti sepenumero
eem. Itaq; Vacantias tps
ac uenit, placuitq; tibi, ut Julianus prian,
et necessitudinis semel seruiens. Cogitaui Statia'

inutilis. qi facturus ade scribere cum & affere
qua sine fastu mihi cessandi potestate faceres,
debes qui ipsa cessando cum premente preueneras,
simul equo adsolueres, si sic ualitudinarius
impetrare solo remanere. habes cum R^me pro eux
promissa no preste, et ualitudini tue facta
fide ab officio discedas. Rogo igr te,
et uehementissime flore, uti me respicias et me
nea dea, et qd mihi inuito extorquet dura ne-
cessitas, tu q3 solita facilitate et humanitate ce-
cedas. quod si cognouero tibi q3 placuerit, me
cursus uel hora, uel illius munus obire, qn ne-
scies! adiuta tibi, tuusq3 spectus sui, potens tu
quide iure tuo semp, uel ne comite, Julian
reddere uel quouis modo adoptionem reuocare.
Vale dum tibi. Florentij iij Calendas octobris.

M.D.VIij

Illic: Ac: Fran^co Sertigatto. S.P.D.

Cortesie et humanitas tua (me ma pia
compulit animus me meus) coegit, elitteris
meis adte alq^s dare, ns ut ad scientia alq
quibus me nere te possim, sed ut meu interuallu con-
sabulatur, ac necessitatem studij: qua (me non
ignorante) affixit te hac lectionum beneficium

quãq; scio, mihi quippe egregiũ, ol q̃ doctissimo
referbit meo abiecto consilio, nequaq̃. Sed me repro-
mea ... Hã [illegible] hoc quidẽ, in aliqbus contingit
sapientibꝫ, nã oẽs in sequuntur normã aut
ceteris rebus corporis p̃ferant simulumitate, cuiꝰ
pluriũ brãꝫ ceteraꝫ q̃ verꝫ auditate contra
ualitudinis uestigia, sepius incubãt. Sed quoniã
hoc q̃ plurimã? Quorꝫ horꝫ alterꝫ altero te
decare cognitꝰ est. f. contra corporis solumita-
te minime agere, ott sana est insipientia
altero a bonitate. f. studio brãꝫ huj. n. elapsij
die ḳ, proprio cuiusdã ore accepimus, huius
alij pronostications, quas iudicia appellare
dijgne itaq; ne sim prolixior, orati ee mecha
ne in ꝺ̃ scientiã dãtur, is nos impartire
nõ dedigneꝰ. Vale, et me (ut soles) ama
xxviij februarij Die Aq. 86 Dilectiꝰ

Mic: Acc: Seruitus obsequij. S. P. D.

Vestig, nos humanissime seruitus (ut debuij) li-
bentj animo suscepi, e quibus uoluptate capi nõ
mediocre, hi. n. humaniores sunt, et diuidiare
ne plane possum. Vbꝫ elegantiꝫ nitore ac sententiaꝝ
luminibꝫ p̃stent. Id aũt nõ me latet (nõ quã
reprehendi uis ligas) eũ te prestitisse (qđ uerbis

me tuj pingere nõ hesitasti. quod ai impulsu amorij erga me tuij mendosa me colligas: ego ne credulus illij. Sã rez ad hue Varo videor nec dubito Cina digna. Erat tamẽ hẽs tibj [illegible] taley [illegible] me deo. & conservasse virtutj gratissimũ mihj sane iocundissimũq; E. Videor .n. nactus eo casu, q̃ exercere & ingenioli et spaciarj posset, quam. rogo te memento q̃ locum dat (nisi graue tibj forte sit) sepius ad me uel uersus, ut optas mittas. hoc gratius q̃ Stare mihi nihil potenj. Vale

Laus Deo Benedicto.

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE

nº. 6.

Facesse Idio Clementissimo Re, ch ql notabil affe
rio chebbe gia socorate hauesse hor effetto in me
f un poco, Imperoche ne io sarej constretto di
trouar parole in qsto mio debito ringratiamente
dintorno al misericordioso, et immortal benefitio
a. v. Mta benignamete ha degnato farmi, ne lal
tezza via alpresente verso vna cotal sua maraviglio
sa humanita dinata prenderebbe fatiche di ascolta
cose, lequali di aginngere a tanto riceuuto bene
bastarj esser non potrano. Socrate Altissimo Re
Il cui petto fu chiamato tempio di Sapientia
humana in grande desiderio ch lhumane mete
fussero fenestrate tal mitto ch f loro come per
fenestra tutto lanimo dl huomo potesse esser
ueduto. O/ se questo fusse liberalissimo Re li
occhi di. v. Mta potrebbono alpresente uedere la
diuina imagine di se medesima seder nel piu
alto luogo del'anima mia / in qlla Mta et m
ql pratoso atto / nel quale al maggior mio
bisogno lho uedutta senza hauersene ammouer
indi gia mai, et li medesmj occhi suoi lopotrebbono
ueder' damatj la fede mia costatia trasformata

in un sacro altar sop̃ il quale ancor dapoi la mort
mia collocato stara il dono fattomi legar forte nel
mezo cõ uno capo di una indissolubil catena dobl
gatione laqual cõ laltro capo tiene et terra ꝑpetua
circũdata il collo dllhuomo mio mirior, Porrebbon
ancor listessi occhi veder dananzj allor detta ima
gine tuttj mioj ardentj pensierj allor grãdezza
et alla misericordia Di. v. Mtà inspetto dedicatj
lucer come eterni lumj, regnaj la vra real compas
sione nr̃ha sostenuto & sieno spentj Dala insoc
cabil abondanza dele lacrime mie. Che pia
dirò! Monstrimj la via dl ringratiar listessa
grandezza dl benefitio et me lamõstri la mor di
ql bemigno Re dl benefitio ha fatto. O/ Aristot
o/ altissimo ingegno Philosopho o/ unico mae
stro dellj segretj Di natura, come vera lasciast
scripta quella sentenza nella quale tu tieni, colui
et ha fatto ilbenefitio, amar maggiormẽte ilbenefi
to, dquel dl beneficiato amar pio lapersona,
Che forza habbia ilbeneficio, Ma come amo far
conveniente dl dire dl altissimo Re habbia mos
to maggiore amore verso dime di ql chio pos
volendo esser̃ grato a sua Mtà portare. Cer

parra cosa Dingratissimo, et pur d' naturale,
Imp. ch' sc' ciaschuno artifice ama lopera sua,
sicome fa il padre ch' unicamente ama l'figliuol'
ch' e' sua fattura, essendo ilbeneficio opera e
fattura, nō dicolui ch' loricene, ma dicolui ch' lo
fa, segue ch' la real misericordia hauendo a me
fatto nela restitution' del fratel' mio un' tanto
beneficio, essa ancor am' detto beneficio come
opa sua: Ma essendo ilbeneficio collocato i me
ch' ricenuto Uso, segue ch' ancor ami me come
loco done ha posto ilbenefitio ch' e' ladui me opa
sua, et am' maggiormente me di q̄l ch' io pom'
sua altezza amar, Vorrei bene io et mi sforzo
di peruenir á cotanto grado di amor, ma se
bene la volonta uuole, la natura nō puo',
ch' lopa mia nō e' mia. Admetta sia l'amor
e' dalla parte di v. Mtā. maggior essendo lopa
sua come pomo io nō ponendo hauer eguale
affettione, hauer parole, et al ricenuto benefitio
possimo essere eguali. Ilperō prieg' et riprieg'
anzi supplico, se io non posso ne pomo trouar
parole eguali apieno render' debite gratie
a la misericordia v. Mtā. vagliano, et nō

voglia pur tosto ch la cagione' alla volotà e albuon
desidorio mio, ch alla grandeza delbenefitio e di mostrar
amor suo: Il vrō benefitio Sue, La vīa misericor
dia, la vīa amorevoleza sono tali ch tutti coloro ch
ne riceuono nō altrimenti rimangono confusi che
quelli equali da poi lungo tenebr' dimessino imporsi
di riceuer' labondantissima luce del sole ch loro sopra
venisse, & nel vero se questi fossero tanto deboli dalla
vista ch non potessero nella luce affaticharsi, come
pombbono dela sua luminosa virtu tener' ingiommbe
Hora diamo in testimonio voi Altissimo Re, p la
virtu del quale ilnome francese ha tenuto volto
possedino vittoria ed laude et nō ed fraude, p il
cui glorioso valore spesse volte la nobilta francese
ha portato lepalme, et leghirlande di lauro, et
la quale hāno tenuto luminei, ne vi ha may
hauuto luogo lafortuna seno' qn et falsi modi cop
tamente se ne vennero amettere contra le vri lodi
Iluro veleno, Chiamo dico. v. xl^ta. testimonia,
se q^lle poca digratie dio rendon lopposso, possono
essere a la infinita ala incomprehensibile sua
cortesia cōrrispondenti, et se inferiori sarano certo
ancor ne le parole et la cosa rpōdere deono mādarmo

Ma qual prompteza d'ingegno, qual fiume di
eloquentia, qual lattea, qual aurea maniera
di dir̃ potrebbe dondere mse la nuova misericor
dia vscita dal virtuoso petto di vra Mtà: et nõ
pur nsto esser̃ chiusa da lei! Spande Sue,
spande lospatioso & innumero lago de le lacrim̃e
vre talmente sop̃ le vrie sue, & tutti le ho
copti, et esso e fatto si infinito & navicãdovi
lamio navicello ancor alaura del fauor dell
gratia sua nõ trouo da alcuna parte scampi
nè di fornir̃ la navigatione, nè la potrò trouar
già may, fin questo passo vnico Re: fin questo
passo facendo l'honore di far̃ dir̃ l'infinita
sua mimstra, & la Misericordia vn̄ virtu
ad un tempo ha nsttuito á me Idesiderissimo
fratello: et me al fratello disideratissimo, ad vno
l'unito, ad ambedue l'honorè, et a tutta la
famiglia vna col lacrym̃e del lago suo ha
lauato ogni macchia, & ppetuamẽte scancellè
nel nome nro vmasa, & nel vero, se habbia
mo ad haver' cara la vita, se dobbiamo
haver' cara l'unita, et cõ ley l'honor', se dobbiamo
haver' cara la gratia di vn̄ Mtà tanto gsta
ueriss̃me cose et cõmo quasi ẽdun̄, debbo io

anzi dobbiamo noi fratelli suoi humilissimi serui
ricognoscer' ad ogni tempo da lui cortese bonta' de tal
cosa ogni. Siamo adunq; noi sopplicanti, et preghia-
mo grandi cose ala misericordia sua, et
dia' solamente dime, donde serui andare io, se nō
hauessi possuto ottenere il fratello, in Italia ma'
mici. ogni altra cosa hauroi fatto sire, anchō
di piu lontano regione, quantunq; piu desperata
hauroi habitato questo anzo dimia vita.
se uno hauessi potuto senza lamia mia,
cioe senza ilsuauissimo fratello, et no hauer
semp' dauanti alli occhi di sempi hauerebbe tanto
a bagnar hime lacrime con le sue: Quando
adunq; uerra quello tempo, et limmortal
bisogno di v. mta habbia nelli animi nri a
mouere? quando potra mai cader tanta
ingratitudine ne la gente palamisina: et la
ua liberalita si tanto gittata fuori de nri cuori
Allora sire allora mandate in noi la memoria
nigsto mondo di tanto bisogno, et la ma fami
glia trouera mandata, dissi nigsto mondo
et nollaltro insieme cō le anime nre portera
no iscolpito tutto questo fatto nel modo et

io dissi disop~, anzi mgsr mondo nō mancha sond
col mondo la concordatione di tanta corrosa, & ch sō
la lingua di alchuno di noi porta, o se alchun~
cosa potessi hscorpi de li eloquentissimi dgsr
secolo alh orecchi degni verra o/ & labrij o/
lamia propia lingua leffetto dellusata misori-
cordia, esso durera lungamente, Deh & do-
nō Sono Jo Demosthene? Deh & nō sono io
Ciceron? Hor vadino li altri & del mondo ad
procacciarsi nome et fama, & cose di cusch mo
sa fur, & gl & solo Dio fa fatto ha la vostra
misericordia Sue, Voi, voi Diuino Re' meri
tan~ e sacrificij de cuori ditti hbuoni, voj
voj diuinissimo Re' in luogo dincensi meri
tan~ sempre Jsuauissimi odorj di quei fiori, ch
tutto di colgeua cogliono le dotte Hympse ne la
sommita di parnaso: O/ pallade sanctissima
Dea empi priego lintelletto mio, & fallo
capace tanto de lalta misura virtu grande
& fratto delle sue misericordie, accioche pos-
sa launo tuo amor cō gli honorar lo stile
mio, & voi diuina compagnia delle Muse
Stanno Jui carlamj bagnati ne idolatrissimj

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE

mdesimi ch rimpiri' solini nelacque' Castelle, qñ
le vñe fonti asciugano. O sollicity marini de corrie
ri disponete homini & sopra ipi voloci ipi corrie
canalli & porti, apparecchiatemi nō solamente
appso alli pungentissimi sproni coceni flagelli,
& doue visto il corso formisdano, ma procurate
se possibile e, aggiugnere ascindere et primie
et alli prestissimi, accio nō solamente corra me
voli verso Italia et & tristo gallo volando cō le
rombe de la voce mia dinolghi la clamchissima
le xp^mi la divina misericordia del clamchissimo
del xp^mo del Divino Re Ferrino. Attendi, attendi
chio vengo hora, hora cō buona licentia del
Magnanimo R.e, montro hora hora partiro,
lasciatemi prima dir'anchor alcune pochi
parole, poi ch se vogho il mio humanissimo
Re cō tanta humanita ascoltarmi. Che dome
ro io! Che presenti fano io a vostri xl^ti Sire,
tanta benefitio prima ch digni mi homi:
Hon lodispiaccia prego, che vidoni a vñ
xl^to, ldonare fratello, Hon posso Sire lasciar
maggior pegno appso. v. xl^ti nel partir mio
dl proprio fratello: Ma ch parmi forse che

vidonando io lisso/so ricomito dono sia ꝑ dimostrar
ꝺ gllo ꝺ mi e carissimo sia mpoca stima, dico
ꝑ cocose andar errami, questo pensiero nō potr
cader m v. xl^te. Et andado dio bene il dono
medesimo modo sia dmodesimo nō e po cō le
modesimo condtioni: Impoꝺ la clemenzia vra
midono vno fratello mio tutto affliꝺo, et io le
dono vno suo scrnidor, lasua merce, tutto hō
La clemenzia vra midono vn fratello mio
in carcer, et io ledono vno scrnidor suo ꝑ la
misericordia ꝺ gllo in libertr: La clemenzia
vra midono vn fratello mio in luogo tenebroso,
et io le dono vn scrnidor suo ꝑ la pietr ꝺ gllo
medesima luce, la clemenzia vra midono
ll fratello mio loco, et hauendo nome merce,
dimanar tacitamēte gllo merce ꝺ mi fu
donata, et io ledono vn suo Scrnitore in luogo
done le ꝓmr Regno Done sono e suoi
dnini figlinoli et figlinole, done sono
tanti principi, tanti Signori tutti ꝺ gllo
regno, done sono tanti Illustrissimi titadini
ornamento ꝺ gllo secolo, i quali tutti sono fidoli
suoi alberghi Dimorec. Apristr, Aprir

5

Altissima Regina, Aprite aprite diuinissimi
figliuoli, et figliuole dignissimo grandissimo Re
Aprite Aprite Illmi principi: Aprite amadori
voi finalmente carissime Madame Ithesori
della mia mente, et mio mi core, et solo
mio ardischo) et troppo gran cosa ho ch'io ottenuto
mio dico mi sia pregato la mia bontà
di vicino. Il mio dono, et ornj della prima
grazia ch'ij ho conseruato: Così altissimo
Re v. Mtà amor ancor maggiormente il
suo bastino, et aggiungendomi altre cose
vatione ancor l'ornamento esso diuinis
molto maggiore, Così vndera la forze del
mio vmgrauimento, molto minorj, la
quale et conosco deboli nel mio sesso almeno
nello questo, Che quante volte vedro ch'ij
occhj del corpo o/ della mente, il frutto mio,
quante volte vedro la vita sua amor
conseruata, et lucida a lui, ch'iquisi cose
corte et spiritualmente vedro, tante volte vedro
l'immortale, et diuino bastino di v. Mtà, la
quale piaccia al. S.or Dio disordinar l'ingrande
mia grazia di sua diuinità, et noi ambedui
fratelli nostri amadori di vostra Maestà.

Finis.

1

Oratione di M. Julio Camillo al X.mo Re Franc.

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE